

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA Z DNIA 29 LISTOPADA 2012 R., CZWARTEK

(2013/C 158/03)

Spis treści	Strona
1. Oświadczenie Pierre'a Titi, ministra finansów odpowiedzialnego za budżet (Kamerun), urzędującego przewodniczącego Rady AKP	9
2. Oświadczenie Erato Kozakou-Marcoullis, minister spraw zagranicznych (Cypr), urzędującej przewodniczącej Rady UE	9
3. Tura pytań do Rady	9
4. Debata z udziałem Rady – pytania z sali	10
5. Kuba	10
6. Zatwierdzenie protokołu posiedzenia z dnia 27 listopada 2012 r. (wtorek) i 28 listopada 2012 r. (środa)	10
7. Zagadnienie pilne nr 2: niestabilna i niebezpieczna sytuacja w regionie Wielkich Jezior, a w szczególności we wschodniej części Demokratycznej Republiki Konga	10
8. Głosowania nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach trzech komisji stałych	10
9. Głosowania nad projektami rezolucji pilnych	11
10. Głosowania nad poprawkami do regulaminu Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego	11
11. Sprawy różne	11
12. Termin i miejsce 25. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego	11
Załącznik I Alfabetyczna lista członków Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego	12
Załącznik II Lista obecności na sesji w dniach 27–29 listopada w Paramaribo (Surinam)	17
Załącznik III Akredytacja przedstawicieli spoza parlamentów	21
Załącznik IV Teksty przyjęte	22
— Rezolucja w sprawie reakcji na kryzys polityczny i humanitarny w Somalii: wyzwania stojące przed Unią Europejską i grupą AKP (AKP-UE/101.261/fin.)	22
— Rezolucja w sprawie przedsiębiorczości opartej na technologiach informacyjno-komunikacyjnych i jej wpływu na rozwój państw AKP (AKP-UE/101.256/fin.)	26
— Rezolucja w sprawie znaczenia dostępu do energii dla zrównoważonego rozwoju gospodarczego i osiągnięcia milenijnych celów rozwoju (AKP-UE/101.251/fin.)	30
— Rezolucja w sprawie sytuacji w Mali (AKP-UE/101.281/fin.)	35
— Rezolucja w sprawie niestabilnej i niebezpiecznej sytuacji w regionie Wielkich Jezior, a w szczególności we wschodniej części Demokratycznej Republiki Konga (AKP-UE/101.280/fin.)	43
— Poprawki do Regulaminu Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE przedstawione przez Prezydium zgodnie z art. 35 Regulaminu	49

PROTOKÓŁ POSIEDZENIA Z DNIA 29 LISTOPADA 2012 R., CZWARTEK

(Posiedzenie zostało otwarte o godz. 9.00)

OBRADOM PRZEWODNICZYŁ: Louis MICHEL

Współprzewodniczący

1. Oświadczenie Pierre'a Titi, ministra finansów odpowiedzialnego za budżet (Kamerun), urzędującego przewodniczącego Rady AKP

Pierre Titi wyraził się pochlebnie o wielokulturowym społeczeństwie surinamskim, które powinno być przykładem dla wszystkich. Prezydencja AKP zwróciła uwagę na pewne wyzwania, podkreślając przy tym wiele pozytywnych działań w regionie AKP, takich jak demokratyczne wybory, dynamika gospodarki i reformy gospodarcze, a także integracja regionalna. Stosunki handlowe z głównym partnerem handlowym, Unią Europejską, uległy pogorszeniu i nadszedł czas, aby przyjrzeć się tym relacjom i wypracować rozwiązania korzystne dla wszystkich stron.

2. Oświadczenie Erato Kozakou-Marcoullis, minister spraw zagranicznych (Cypr), urzędującej przewodniczącej Rady UE

Erato Kozakou-Marcoullis podkreśliła znaczenie partnerstwa UE-AKP, zaznaczając jednak, że powinno ono nadążać za postępami w tej dziedzinie, obserwowanymi zarówno w kraju, jak i za granicą. Z zadowoleniem przyjęła fakt, że Zgromadzenie dyskutuje na temat przyszłości umowy z Kotonu. Należy zintensyfikować debatę w sprawie tej istotnej kwestii, od której zależy kształt przyszłych relacji pomiędzy AKP a UE, a debata na forum Zgromadzenia była dobrym punktem wyjścia. Przewodnicząca poinformowała także Zgromadzenie o inicjatywach podjętych przez Radę odnośnie do innych kwestii włączonych do porządku obrad Zgromadzenia.

3. Tura pytań do Rady

Bernard Titi udzielił odpowiedzi na następujące pytania oraz na pytania dodatkowe:

Pytanie nr 1, które skierował Horst Schnellhardt w sprawie wzmoczonych aktów przemocy we wschodniej Demokratycznej Republice Konga

Pytanie nr 2, które skierował Filip Kaczmarek w sprawie podstawowej opieki zdrowotnej

Pytanie nr 3, które skierował Ricardo Cortés Lastra w sprawie Sudanu Południowego i umowy z Kotonu

Pytanie nr 4, które skierował Michael Cashman w sprawie ratyfikacji drugiego przeglądu umowy z Kotonu

Pytanie nr 5, które skierowała Françoise Castex w sprawie przejrzystości przedsiębiorstw wydobywczych

Pytanie nr 6, które skierował Toine Manders w sprawie art. 8 dialog z Surinamem

Pytanie nr 7, które skierowała Joyce Laboso (Kenia) w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym

Pytanie nr 8, które skierował Gay Mitchell w sprawie Erytrei

Pytanie nr 9, które skierował Olle Schmidt w sprawie grupy zadaniowej ds. więźniów politycznych

Pytanie nr 10, które skierowała Marielle de Sarnez w sprawie umowy o partnerstwie gospodarczym pomiędzy UE a państwami CARIFORUM

Pytanie nr 11, które skierował David Martin w sprawie Komitetu Konsultacyjnego Cariforum-WE

Pytanie nr 12, które skierował Norbert Neuser w sprawie MCR po 2015 r.

Autorzy pytań nr 7 i 11 nie mieli dodatkowych pytań.

Autorzy pytań nr 2, 3, 4, 5, 6, 8 i 10 byli nieobecni.

Erato Kozakou-Marcoullis odpowiedziała na następujące pytania i pytania dodatkowe:

Pytanie nr 13, które skierował Horst Schnellhardt w sprawie wzmoczonych aktów przemocy we wschodniej Demokratycznej Republice Konga

Pytanie nr 14, które skierował Assarid Ag. Imbarcaouane (Mali) w sprawie bezpieczeństwa w Libii

Pytanie nr 15, które skierował Olle Schmidt w sprawie handlu ludźmi na półwyspie Synaj

Pytanie nr 16, które skierował Filip Kaczmarek w sprawie podstawowej opieki zdrowotnej

Pytanie nr 17, które skierował Ricardo Cortés Lastra w sprawie Sudanu Południowego i umowy z Kotonu

Pytanie nr 18, które skierował Michael Cashman (reprezentowany przez Davida Martina) w sprawie ratyfikacji drugiego przeglądu umowy z Kotonu

Pytanie nr 19, które skierowała Françoise Castex (reprezentowana przez Patrice'a Tiroliena) w sprawie przejrzystości przedsiębiorstw wydobywczych

Pytanie nr 20, które skierował Toine Manders w sprawie art. 8 dialog z Surinamem

Pytanie nr 21, które skierował Maurice Ponga w sprawie zabezpieczenia stosunków własności gruntów w krajach AKP

Pytanie nr 22, które skierował Philippe Boulland w sprawie zawłaszczania ziemi

Pytanie nr 23, które skierowała Marielle de Sarnez (reprezentowana przez Catherine Bearder) w sprawie umowy o porozumieniu gospodarczym

Pytanie nr 24, które skierował David Martin w sprawie Komitetu Konsultacyjnego Cariforum-WE

Autorzy pytań nr 19 i 21 nie mieli dodatkowych pytań.

Autorzy pytań nr 16, 17 i 20 byli nieobecni.

4. Debata z udziałem Rady – pytania z sali

Głos zabrali: Michèle Rivasi, Fitz Jackson (Jamajka), Denis Polisi (Rwanda), Olle Schmidt, Sorel Jacinthe (Haiti), Assarid Ag. Imbarcaouane (Mali), Bobbo Hamatoukour (Kamerun), Louis Michel, Mary Margaret Muchada (Zimbabwe), Eleni Theocharous, Adjedoue Weidou (Czad), Gay Mitchell oraz Omar Abou Saïd (Dżibuti).

Pierre Titi i Erato Kozakou-Marcoullis odpowiedzieli na pytania dotyczące tak różnorodnych tematów, jak: strategia energetyczna, region Wielkich Jezior, prawa pracowników, prawa osób homoseksualnych, wybory, Libia, środki towarzyszące odnoszące się do bananów, wieloletnie ramy finansowe oraz fundusze UE na cele współpracy na rzecz rozwoju, wybory w Zimbabwe i w Kenii, Turcja i przyszłość grupy AKP.

5. Kuba

Debata bez rezolucji – pytania z sali

Głos zabrali: Współprzewodniczący Louis Michel, Erato Kozakou-Marcoullis (urzędująca przewodnicząca Rady UE), Olle Schmidt, Michael Gahler, Miguel Angel Martínez Martínez, Michèle Rivasi, Sorel Jacinthe (Haiti), Norbert Neuser, Manuel Jiménez (Republika Dominikańska), Ana Rita Geremias Sithole (Mozambik), Jean-Jacob Bicep, Frederic Assomption Korsaga (Burkina Faso), Jacek Protasiewicz, Rabindre Parmessar (Surinam), Mariya Gabriel oraz Yenielys Regueiferos (Kuba).

Erato Kozakou-Marcoullis poinformowała członków o wymianie poglądów, jaka miała miejsce na forum Rady dnia 19 listopada 2012 r. w Brukseli w sprawie potencjalnych scenariuszy przyszłych relacji UE i Kuby. Część członków była zdania, że sytuacja polityczna w tym kraju nie uległa poprawie w ciągu ostatnich kilku miesięcy, inni uważali, że istnieje potrzeba działania na rzecz bardziej obustronnego dialogu i normalizacji stosunków z Kubą.

6. Zatwierdzenie protokołów posiedzeń z dnia 27 listopada 2012 r. (wtorek) i z dnia 28 listopada 2012 r. (środa)

Protokół został zatwierdzony.

7. Zagadnienie pilne nr 2: niestabilna i niebezpieczna sytuacja w regionie Wielkich Jezior, a w szczególności we wschodniej części Demokratycznej Republiki Konga

Głos zabrali: José Fernando Costa Pereira (Europejska Służba Działań Zewnętrznych), Bobbo Hamatoukour (Kamerun), Mariya Gabriel, Roger Julien Menga (Republika Konga), Norbert Neuser, Christophe Apala Pen'Apala Lutundula (Demokratyczna Republika Konga), Assarid Ag. Imbarcaouane (Mali), Ana Rita Geremias Sithole (Mozambik), Michèle Striffler, Denis Polisi (Rwanda), Maria Muñiz de Urquiza, Horst Schnellhardt, Adjedoue Weidou (Czad), Jacek Protasiewicz, Komi Selom Klassau (Togo) oraz Jacob Oulanyah (Uganda).

Członkowie podkreślili, że wszelkie rozwiązania w kontekście kryzysu w Demokratycznej Republice Konga powinny mieć charakter polityczny, a kompleksowy plan powinien uwzględniać przyczyny tego konfliktu. Podstawowym obowiązkiem krajów regionu jest współpraca w celu wypracowania pokojowego i trwałego rozwiązania konfliktu. Członkowie potępiłi przypadki łamania praw człowieka we wschodniej Demokratycznej Republice Konga i nalegali na ukaranie osób odpowiedzialnych. Członkowie wskazali ponadto, że Demokratyczna Republika Konga powinna zreformować i wzmocnić swój sektor bezpieczeństwa oraz poprawić zarządzanie w tym obszarze. Zwrócili się także o bardziej efektywne działania ze strony MONUSCO.

8. Głosowania nad projektami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach trzech komisji stałych

Współprzewodniczący przypomniał Zgromadzeniu procedury dotyczące głosowania.

— Reakcja na kryzys polityczny i humanitarny w Somalii: wyzwania stojące przed Unią Europejską i grupą AKP (AKP-UE/101.261/fin.)

Komisja ds. Politycznych

Współsprawozdawcy: Ali Soubaneh (Dżibuti) i Véronique De Keyser

Poprawka przyjęta: 1.

Grupa PPE i ALDE złożyły wniosek o głosowanie odrębne w poszczególnych izbach nad ust. 10 i ustęp ten został odrzucony.

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

— Przedsiębiorczość oparta na technologiach informacyjnych i jej wpływ na rozwój państw AKP (AKP-UE/101.256/fin.)

Komisja Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu

Współsprawozdawcy: Rabindre T. Parmessar (Surinam) i Younous Omarjee

Nie zgłoszono żadnych poprawek.

Rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

- Znaczenie dostępu do energii dla zrównoważonego rozwoju gospodarczego i osiągnięcia milenijnych celów rozwoju (AKP-UE/101.251/fin.)

Komisja Spraw Społecznych i Środowiska

Współsprawozdawcy: Manuel Jiménez (Republika Dominikańska) i Horst Schnellhardt

Poprawka przyjęta: 1.

Grupa PPE złożyła wniosek o głosowanie podzielone w poszczególnych izbach nad ust. 13 i pierwsza część tego ustępu została przyjęta. Druga część ustępu została odrzucona.

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

9. Głosowania nad projektami rezolucji w trybie pilnym

- Projekt rezolucji w sprawie sytuacji w Mali (AKP-UE/101.281/fin.)

Poprawki przyjęte: 1 i 3.

Poprawka odrzucona: 2.

Członkowie AKP złożyli wniosek o głosowanie odrębne w poszczególnych izbach nad ust. 8 i ustęp ten został odrzucony.

Zmieniona rezolucja została przyjęta.

— Projekt rezolucji w sprawie niestabilnej i niebezpiecznej sytuacji w regionie Wielkich Jezior, a w szczególności we wschodniej części Demokratycznej Republiki Konga (AKP-UE/101.280/fin.)

Poprawki przyjęte: 1, 2, 3, ustna poprawka do motywu 7, ustna poprawka do ust. 2.

Zmieniona rezolucja została przyjęta jednogłośnie.

10. Głosowania nad poprawkami do regulaminu Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego

Poprawki do regulaminu Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego przedstawione przez Prezydium zgodnie z art. 35 Regulaminu zostały przyjęte jednogłośnie.

11. Sprawy różne

Olle Schmidt wezwał Zgromadzenie do ujęcia w protokole ze środy odniesienia do Basilego Mahana Gahégo, uwięzionego przywódcy związków zawodowych na Wybrzeżu Kości Słoniowej.

Jacob Oulanyah (Uganda) wydał oświadczenie w sprawie praw osób homoseksualnych w Ugandzie celem wyjaśnienia pewnych nieporozumień w związku z projektem poselskim, nad którym obraduje obecnie parlament w jego kraju.

Komi Selom Klassou (Togo) wydał oświadczenie w sprawie stanu demokracji w Togo i wezwał UE do dokładnego monitorowania sytuacji.

12. Termin i miejsce 25. sesji Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego

25. sesja Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego odbędzie się w dniach 17–19 czerwca 2013 r. w Brukseli.

Współprzewodniczący podziękował władzom Surinamu za ciepłe przyjęcie i dobrą organizację sesji Zgromadzenia, dziękując także współsekreterzom i całemu personelowi za ich pracę.

(Posiedzenie zostało zamknięte o godz. 12.45)

Musikari KOMBO, EGH oraz
Louis MICHEL
Współprzewodniczący

Mohamed Ibn CHAMBAS oraz
Luis Marco AGUIRIANO NALDA
Współsekreterze generalni

ZAŁĄCZNIK I

ALFABETYCZNA LISTA CZŁONKÓW WSPÓLNEGO ZGROMADZENIA PARLAMENTARNEGO [wg wersji EN]

Przedstawiciele AKP

KOMBO EGH, (KENIA), współprzewodniczący

ANGOLA

ANTIGUA I BARBUDA

BAHAMY

BARBADOS

BELIZE

BENIN

BOTSWANA

BURKINA FASO

BURUNDI

KAMERUN (wiceprzewodniczący)

WYSPY ZIELONEGO PRZYŁĄDKA

REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA

CZAD

KOMORY

KONGO (Demokratyczna Republika Konga)

KONGO (Republika Konga) (wiceprzewodniczący)

WYSPY COOKA

WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ

DŻIBUTI (wiceprzewodniczący)

DOMINIKA

DOMINIKANA (wiceprzewodniczący)

GWINEA RÓWNIKOWA

ERYTREA

ETIOPIA

FIDŻI

GABON

GAMBIA

Przedstawiciele PE

MICHEL, współprzewodniczący

ALFONSI

ALVES

ARIF

BAUER

BEARDER

BOVÉ

BULLMANN

CALLANAN

CARVALHO

CASA

CASINI

CASPARY

CASTEX

CHRISTENSEN

COELHO

DE KEYSER

DE MITA

DE SARNEZ

DELVAUX

DURANT

ENGEL

ESTARÍS FERRAGUT

FERREIRA, Elisa

FERREIRA, João

FORD

GABRIEL

GAHLER

Przedstawiciele AKP

GHANA
GRENADA (wiceprzewodniczący)
GWINEA
GWINEA BISSAU
GUJANA
HAITI
JAMAJKA
KIRIBATI
LESOTO
LIBERIA
MADAGASKAR
MALAWI (wiceprzewodniczący)
MALI
WYSPY MARSHALLA (Republika Wysp Marshalla)
MAURETANIA (wiceprzewodniczący)
MAURITIUS (wiceprzewodnicząca)
MIKRONEZJA (Sfederowane Stany Mikronezji)
MOZAMBIK (wiceprzewodniczący)
NAMIBIA
NAURU
NIGER (wiceprzewodniczący)
NIGERIA
NIUE
PALAU
PAPUA NOWA GWINEA
RWANDA
SAINT KITTS I NEVIS
SAINT LUCIA
SAINT VINCENT I GRENADYNY
SAMOA (wiceprzewodniczący)
WYSPY ŚW. TOMASZA I WYSPA KSIĄŻĘCA
SENEGAL
SESZELE
SIERRA LEONE
WYSPY SALOMONA

Przedstawiciele PE

GOERENS (wiceprzewodniczący)
GRIESBECK
GUERRERO SALOM
HALL
HÄNDEL
HANNAN
HAUG
JENSEN
JOLY
KACZMAREK
KLAŚ (wiceprzewodnicząca)
KORHOLA
KUHN
KURSKI
LE PEN
LEGUTKO
LÓPEZ AGUILAR
LÖVIN
MANDERS
MARTIN
MARTÍNEZ MARTÍNEZ
MATO ADROVER
MAYER
McMILLAN-SCOTT
MITCHELL
MOREIRA
NEUSER
NICHOLSON (wiceprzewodniczący)
OMARJEE (wiceprzewodniczący)
OUZKÝ (wiceprzewodniczący)
RIVASI (wiceprzewodnicząca)
ROITHOVÁ (wiceprzewodnicząca)
RONZULLI (wiceprzewodnicząca)
SCHLYTER
SCHMIDT

Przedstawiciele AKP

SOMALIA
RPA
SUDAN
SURINAM
SUAZI
TANZANIA
TIMOR WSCHODNI
TOGO
TONGA
TRYNIDAD I TOBAGO
TUVALU
UGANDA
VANUATU (wiceprzewodniczący)
ZAMBIA
ZIMBABWE

Przedstawiciele PE

SCHNELLHARDT
SCICLUNA
SCOTTÀ
SENYSZYN
SPERONI (wiceprzewodniczący)
ŠŤASTNÝ (wiceprzewodniczący)
STRIFFLER
STURDY
TIROLIEN
TOIA
VAUGHAN (wiceprzewodniczący)
VLASÁK
WIELAND
ZANICCHI
ZIMMER

KOMISJA DS. POLITYCZNYCH**Członkowie z ramienia AKP**

TAMAPUA (SAMOA), wiceprzewodniczący
MNKANDHLA (ZIMBABWE), wiceprzewodniczący
ROGOMBE (GABON), wiceprzewodniczący
ANTIGUA I BARBUDA
YEHOUETOME (BENIN)
NGON-BABA (REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRYKAŃSKA)
KONGO (Republika Konga)
DACOURY-TABLEY (WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ)
SAID (DŻIBUTI)
NAIB (ERYTREA)
DAGO (ETIOPIA)
VUIRA (FIDŻI)
GWINEA
DHARAMKUMAR (GUJANA)
VUIRA (HAITI)
JACKSON (JAMAJKA)
KIRIBATI

Członkowie z ramienia PE

CASA, wiceprzewodniczący
KORHOLA, wiceprzewodnicząca
CASTEX, wiceprzewodnicząca
ALFONSI
CALLANAN
CASINI
DE KEYSER
DURANT
FERREIRA, Elisa
GABRIEL
GAHLER
GRIESBECK
HANNAN
HÄNDEL
KACZMAREK
LE PEN
LÓPEZ AGUILAR

Członkowie z ramienia AKP

LIBERIA
IMBARCAOUANE (MALI)
SITHOLE (MOZAMBIK)
PALAU
TOZAKA (WYSPIY SALOMONA)
SLATER (SAINT VINCENT I GRENADYNY)
SUAZI
TOGO
OULANYAH (UGANDA)

Członkowie z ramienia PE

MANDERS
MARTÍNEZ MARTÍNEZ
MOREIRA
NICHOLSON
ROITHOVÁ
SCHMIDT
SPERONI
STRIFFLER
WIELAND

KOMISJA ROZWOJU GOSPODARCZEGO, FINANSÓW I HANDLU**Członkowie z ramienia AKP**

SALL (SENEGAL), współprzewodniczący
BUTUSOL (VANUATU), wiceprzewodniczący
VAN DER WALT (NAMIBIA), wiceprzewodniczący
BARBADOS
BASHARA (KONGO, Demokratyczna Republika Konga)
ANTWI (GHANA)
GWINEA RÓWNIKOWA
LABOSO (KENIA)
SOFONIA (LESOTO)
BANDA (MALAWI)
WYSPIY MARSHALLA
OULD GUELAYE (MAURETANIA)
MAURITIUS
AHMED (NIGERIA)
RWANDA
SAINT KITTS I NEVIS
LONG (SAINT LUCIA)
WYSPIY ŚWIĘTEGO TOMASZA I KSIĄŻĘCA
POOL (SESZELE)
SIERRA LEONE
RPA
ELHAG MUSA (SUDAN)
PARMESSAR (SURINAM)
HAVEA TAIONE (TONGA)
KHAN (TRYNIDAD I TOBAGO)
TUVALU

Członkowie z ramienia PE

CARVALHO, współprzewodnicząca
LEGUTKO, wiceprzewodniczący
ALVES, wiceprzewodniczący
BICEP
BULLMANN
CASPARY
ENGEL
FORD
GOERENS
GUERRERO SALOM
JENSEN
KUHN
MARTIN
MATO ADROVER
MAYER
McMILLAN-SCOTT
MICHEL
MITCHELL
OMARJEE
SCHLYTER
SCICLUNA
ŠŤASTNÝ
STURDY
TIROLIEN
WEBER
ZANICCHI

KOMISJA DS. SPOŁECZNYCH I ŚRODOWISKA**Członkowie z ramienia AKP**

NDUGAI (TANZANIA), współprzewodniczący
WEIDOU (CZAD), wiceprzewodniczący
NOEL (GRENADA), wiceprzewodniczący
JOAQUIM (ANGOLA)
BAHAMY
BELIZE
GABORONE (BOTSWANA)
KORSAGA (BURKINA FASO)
KARERWA (BURUNDI)
HAMATOUKOU (KAMERUN)
WYSPY ZIELONEGO PRZYŁĄDKA
KOMORY
MASTERS (WYSPY COOKA)
DOMINIKA
JÍMENEZ (REPUBLIKA DOMINIKAŃSKA)
BALDEH (GAMBIA)
GWINEA BISSAU
RAKOTOARIVELO (MADAGASKAR)
MIKRONEZJA (Sfederowane Stany Mikronezji)
NAURU
OUSMANE (NIGER)
TAGELAGI (NIUE)
PAPUA NOWA GWINEA
SOMALIA
TIMOR WSCHODNI
ZAMBIA

Członkowie z ramienia PE

RIVASI, współprzewodnicząca
BAUER, wiceprzewodnicząca
SCHNELLARDT, wiceprzewodniczący
BEARDER
CHRISTENSEN
COELHO
DELVAUX
DE MITA
DE SARNEZ
ESTARÉS FERRAGUT
FERREIRA, João
HALL
HAUG
JOLY
KLAŚ
KURSKI
LÖVIN
NEUSER
OUZKÝ
RONZULLI
SCOTTÀ
SENYSZYN
TOIA
VAUGHAN
VLASÁK
ZIMMER

ZAŁĄCZNIK II

LISTA OBECNOŚCI NA SESJI W DNIACH OD 27 DO 29 LISTOPADA
W PARAMARIBO (SURINAM)

KOMBO, EGH (Kenia), współprzewodniczący	MICHEL, współprzewodniczący
DE FONTES PEREIRA (Angola)	ATTARD-MONTALTO ⁽²⁾ ⁽³⁾ (za FERREIRE, E.)
THOMPSON (Barbados)	BAGO ⁽¹⁾ (za CASSINI, C.)
YEHOUETOME (Benin)	BAUER
GABORONE (Botswana)	BEARDER
KORSAGA (Burkina Faso) (*)	BICEP
HAMATOUKOUR (Kamerun) (wiceprzewodniczący)	BINEV (za Le Pen)
NGON-BABA (Republika Środkowoafrykańska)	BORYS (za COELHO, C.)
WEIDOU (Czad)	BOUILLAND (za DE MITÉ, L.C.)
LUTUNDULA (Kongo, Demokratyczna Republika Konga)	CHRISTENSEN ⁽¹⁾ ⁽²⁾
MENGA (Republika Konga) (*)	CORTES LASTRA (za ALVES, L. P.)
MARSTERS (Wyspy Cooka)	CZARNECKI
DACOURY-TABLEY (Wybrzeże Kości Słoniowej)	DE SARNEZ ⁽¹⁾
ALI (Dżibuti) (wiceprzewodniczący)	ENGEL ⁽¹⁾
JIMÉNEZ (Republika Dominikańska) (wiceprzewodniczący)	GABRIEL
NAIB (Erytrea)	GAHLER
DAGO (Etiopia)	GRIESBECK ⁽¹⁾
SERICHE DOUGAN MALABO (Gwinea Równikowa)	GURMAI ⁽¹⁾ (za DE KEYSER, V.)
VOCEA (Fidzi) (*)	HANDZLIK (za CASPARY, D.)
ROGOMBE (Gabon)	HAUG
BALDEH (Gambia)	JAATTEENMAKI ⁽¹⁾ (za HALL, F.)
BANDUA (Ghana)	KACZMAREK
NOEL (Grenada) (wiceprzewodniczący)	KIIL-NIELSEN (za DURANT, I.)
BALDE (Gwinea Bissau)	LEGUTKO
SEERAJ (Gujana)	LISEK (za ZANICCHI, I.)
JACINTHE (Haiti)	LÓPEZ AGUILAR ⁽²⁾ ⁽³⁾
JACKSON (Jamajka)	LUKACIEJEWESKA (za ESTARAS FEERAGUT, R.)
LABOSO (Kenia)	MARTIN
SOFONIA (Lesoto)	MARTÍNEZ MARTÍNEZ
RAKOTOARIVELO (Madagaskar) (*)	MIGALSKI ⁽¹⁾

MWALWANDA (Malawi)	MITCHELL
ASSARID AG. IMBARCAOUANE (Mali)	MUNIZ DE URQUIZA (za MOREIRE, V.)
OULD GUELAYE (Mauretania) (wiceprzewodniczący)	NEUSER
DEERPALSING (Mauritius) (wiceprzewodnicząca)	NITRAS (za STASTNY, P.)
SITHOLE (Mozambik) (wiceprzewodnicząca)	OOMEN-RUIJTEN ⁽¹⁾ (za RONZULLI, L.)
VAN DER WALT (Namibia)	OUZKY (wiceprzewodniczący)
CHEGOU (Niger) (wiceprzewodniczący)	PONGA (za CARVALHO, M.D.G.)
AHMED (Nigeria)	PREDA (za CASA, D.)
TAGELAGI (Niue)	PROTASIEWICZ ⁽²⁾ (za DELVAUX, A.)
KANA (Palau)	RAPKAY (za BULLMANNA, U.)
POLISI (Rwanda) (wiceprzewodniczący)	RINALDI ⁽²⁾ ⁽³⁾
LONG (Saint Lucia)	RIVASI (wiceprzewodnicząca)
SLATER (Saint Vincent i Grenadyny)	ROSBACH (za FORD, V.)
TAMAPUA (Samoa) (wiceprzewodniczący)	SCHMIDT
POOL (Seszele)	SCHNELLHARDT
BUNDU (Sierra Leone)	SPERONI (wiceprzewodniczący) ⁽²⁾ ⁽³⁾
TOSAKA (Wyspy Salomona)	STRIFFLER
MUSA (Sudan)	STURDY ⁽¹⁾ ⁽²⁾
PARMESSAR (Surinam)	THEOCHAROUS
GAMEDZE (Suazi)	TIROLIEN (wiceprzewodniczący)
NDUGAI (Tanzania) (wiceprzewodniczący)	VAUGHAN (wiceprzewodniczący)
KLASSOU (Togo)	WLOSOWICZ
TAIONE (Tonga)	ZWIEFKA (za MATO-ADROVERE, G.)
KHAN (Trynidad i Tobago)	
LATASI (Tuvalu)	
OULANYAH (Uganda)	
KAKOMA (Zambia)	
MNKANDHLA (Zimbabwe)	
JOY (Vanuatu) (*)	

(*) Kraj reprezentowany przez osobę niebędącą posłem do Parlamentu.

⁽¹⁾ Obecni w dniu 27 listopada 2012 r.

⁽²⁾ Obecni w dniu 28 listopada 2012 r.

⁽³⁾ Obecni w dniu 29 listopada 2012 r.

Ponadto obecni:

ANGOLA
JOAQUIM
CALUNGA
ALBINO
ULIPAMUE
DA CARVALHO

BARBADOS
CHANDLER

BENIN
DAYORI
HOUNGNIGBO

BOTSWANA
MANGOLE

KAMERUN
GBERI
AWUDU MBAYA
OWONA KONO

**REPUBLIKA ŚRODKOWOAFRY-
KAŃSKA**
DOTE

CZAD
ADJI
TEKILO
DINGAOMAIBE
NGARSOULEDE
AFFONO

**KONGO (Demokratyczna Repub-
lika Konga)**
MABAYA GIZI AMINE
APALA LUTUNDULA
NDEBO AKANDA
BASIALA MAKI
Elvis MUTIRI wa BASHARA
MOLIWA MOLEKO
KONGO

KOMORY
ALI

WYSPY COOKA
MARSTERS

WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ
BAUDOUA

DŻIBUTI
OMAR ABOU SAID

REPUBLIKA DOMINIKAŃSKA
RIZEK CAMILO

ERYTREA
TEKLE

ETIOPIA
DABA WAKJIRA
GAYESA

GWINEA RÓWNIKOWA
NFA NDONG NSENG
NGUEMA MANANA

GABON
ONGOUORI NGOUBIL

GAMBIA
SILLAH

GHANA
ALIFO
ANTWI
YIADOM

HAITI
DERILUS
SOREL

KENIA
AFFEY
FARAH
NJIRU
NJOROGI

MALI
SIDIBE

MALAWI
BANDA
KANNDI

MAURETANIA
SALEM MARIEM
OULD HAMOUD
GUELADIO
OULD ZAMEL
MINT BILAL
OULD SIDI ABDALLA

MAURITIUS
KOONJUL

MOZAMBIK
MALENDZA
MANUEL
NEMBA UAIENE

NAMIBIA
NAHOLO

NIGER
OUSMANE
FOUKORI
MAINA
TONDY

NIGERIA
UZODIMMA
MADWATTE
IBRAHIM
OKORIE
NSIEGBE
HAMZA
BURAIMO

NIUE
TAGELAGI

SAINT LUCIA
LONG

SESZELE
FOCK TAVE
VEL
SAMSON

SUDAN
ABDEL HALIM
HASSAN
MOHAMMED AHMED
AAMIR

SURINAM
MOESTADJA
CASTELEN

TANZANIA
MWANJELWA

TOGO
GBONE

TUVALU
LEUELU

UGANDA
CHEMUTAI
BIHANDE-BWAMBALE
ABASON

ZAMBIA
MUTALE

ZIMBABWE
MUCHADA
HLONGWANE
MLOTSHWA

RADA AKP
TITI, minister finansów (Kamerun)

RADA UE
KOZAKOU-MARCOULLIS, minister spraw zagranicznych (Cypr)

KOMITET AMBASADORÓW AKP

KOMISJA EUROPEJSKA
RUDISCHHAUSER, zastępca dyrektora generalnego, DG DS. ROZWOJU I WSPÓŁPRACY

THOMPSON, dyrektor, DG DS. HANDLU

ESDZ
COSTA PEREIRA, kierownik wydziału ds. obszaru panafrykańskiego

EKES
KING, przewodnicząca – Komitet Monitorujący AKP-UE

CENTRUM TECHNICZNE WSPÓŁPRACY ROLNEJ (CTA)
BOTO, kierownik biura, Bruksela

COMESA
NKANAGU, kierownik biura, Bruksela

FAO
MAIGA, urzędnik łącznikowy, biuro łącznikowe z UE i Belgią

SEKRETARIAT AKP
CHAMBAS, wiceprezydent generalny

SEKRETARIAT UE
AGUIRIANO NALDA, wiceprezydent generalny

ZAŁĄCZNIK III

AKREDYTACJA PRZEDSTAWICIELI SPOZA PARLAMENTÓW

Burkina Faso

Jego Ekscelencja Frédéric Assomption Korsaga

Ambasador Burkina Faso w Belgii

Republika Konga

Jego Ekscelencja Roger Julien Menga

Ambasador Republiki Konga w Belgii

Fidżi

Akuila Kamalanagi Vuire, główny zastępca sekretarza w ministerstwie spraw zagranicznych i współpracy międzynarodowej Fidżi

Madagaskar

Mamy Rakotoarivelo

Prezes kongresu przejściowego Madagaskaru

Vanuatu

Jego Ekscelencja Roy Mickey Joy

Ambasador Republiki Vanuatu w Belgii

ZAŁĄCZNIK IV

TEKSTY PRZYJĘTE

- Rezolucja w sprawie reakcji na kryzys polityczny i humanitarny w Somalii: wyzwania stojące przed Unią Europejską i grupą AKP (AKP-UE/101.261/fin.)
- Rezolucja w sprawie przedsiębiorczości opartej na technologiach informacyjno-komunikacyjnych i jej wpływu na rozwój w państwach AKP (AKP-UE/101.256/fin.)
- Rezolucja w sprawie znaczenia dostępu do energii dla zrównoważonego rozwoju gospodarczego i osiągnięcia milenijnych celów rozwoju (AKP-UE/101.251/fin.)
- Rezolucja w sprawie sytuacji w Mali (AKP-UE/101.281/fin.)
- Rezolucja w sprawie niestabilnej i niebezpiecznej sytuacji w regionie Wielkich Jezior, a w szczególności we wschodniej części Demokratycznej Republiki Konga (AKP-UE/101.280/fin.)
- Poprawki do Regulaminu Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE przedstawione przez Prezydium zgodnie z art. 35 Regulaminu

REZOLUCJA ⁽¹⁾**Odpowiedź na kryzys polityczno-humanitarny w Somalii: wyzwania stojące przed Unią Europejską i grupą AKP**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Paramaribo (Surinam) w dniach 27–29 listopada 2012 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając milenijne cele rozwoju,
- uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Catherine Ashton z dnia 24 sierpnia 2011 r. w sprawie interwencji UE w związku z klęską głodu w Rogu Afryki,
- uwzględniając konferencję międzynarodowych darczyńców zorganizowaną w dniu 25 sierpnia 2011 r. przez Unię Afrykańską w Addis Abebie,
- uwzględniając porozumienia z Kampali z dnia 9 czerwca 2011 r. i z Gaalkacyo z dnia 22 czerwca 2012 r.,
- uwzględniając porozumienia z Garoowe I z dnia 15 grudnia 2011 r. i z Garoowe II z dnia 15 lutego 2012 r., w których przewidziano w szczególności ustanowienie politycznej struktury parlamentarnej obejmującej nową izbę niższą liczącą 225 członków oraz zgromadzenia narodowego konstytucyjnego liczącego 1 000 członków, przy czym w obu przypadkach kobiety mają stanowić co najmniej 30 % składu,
- uwzględniając wnioski z posiedzenia Unii Afrykańskiej i Biura Politycznego Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Somalii obradujących w dniu 23 maja 2012 r. w Addis Abebie,
- uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie ustanowienia i promowania pokoju, bezpieczeństwa, stabilności i zarządzania w Somalii,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 29 listopada 2012 r. w Paramaribo (Surinam).

- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ z dnia 26 maja 2009 r., w której to rezolucji zalecono odbudowanie, wyszkolenie, wyposażenie i utrzymywanie somalijskich sił bezpieczeństwa,
 - uwzględniając rezolucję Rady Unii Europejskiej z dnia 30 listopada 2009 r., w której to rezolucji przypomniano o zaangażowaniu Rady w starania o suwerenność, integralność terytorialną, niezależność polityczną i jedność Somalii,
 - uwzględniając wnioski z II tury międzynarodowych obrad toczących się w Stambule od 31 maja do 1 czerwca 2012 r., podczas których potwierdzono zaangażowanie wspólnoty międzynarodowej w zapewnienie suwerenności, integralności terytorialnej, niezależności politycznej i jedności Somalii,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji ds. Politycznych (AKP-UE 101.261/12/A/fin.),
- A. mając na uwadze, że od ponad 20 lat Somalia jest areną konfliktów zbrojnych i klęsk suszy powodujących poważne kryzysy żywnościowe, a oba zjawiska pociągają za sobą masowe migracje przesiedleńców i uchodźców;
- B. mając na uwadze, że przyczyny tego skrajnego ubóstwa i głodu są różnorodne, a należą do nich: wojna domowa, niestabilność polityczna, brak bezpieczeństwa w całym regionie, degradacja gleb, masowe wykupywanie ziem uprawnych przez inwestorów zagranicznych, wzrost cen gospodarstw rolnych, spekulacja podstawowymi towarami, zmiana klimatu, nielegalne pozbywanie się toksycznych odpadów oraz nadmiernie intensywne i nielegalne połowy wzdłuż wybrzeża somalijskiego prowadzone przez europejskie i azjatyckie statki-przetwórnice;
- C. mając na uwadze, że 80 % uchodźców stanowią kobiety i dzieci, których znaczna część padła ofiarą przemocy, w tym seksualnej, w drodze do obozów uchodźców lub na terenie obozów;
- D. mając na uwadze, że dostęp do ludności wciąż stanowi jeden z istotnych problemów w obliczu konieczności zaradzenia nadzwyczajnej sytuacji humanitarnej w regionie;
- E. mając na uwadze, że misja Unii Afrykańskiej w Somalii (AMISOM) częściowo finansowana jest z budżetu Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce zasilanego z Europejskiego Funduszu Rozwoju;
- F. mając na uwadze, że Uganda była pierwszym państwem, które zaangażowało swoje zasoby, później zaś dołączyły do niej inne państwa regionu, szczególnie Etiopia, Burundi, Kenia i Dżibuti;
- G. mając na uwadze, że branie zakładników i piractwo są źródłem finansowania terroryzmu;
- H. mając na uwadze, że od 2008 r. Unia Europejska jest obecna u wybrzeży Somalii w ramach operacji Atalanta (EUNAVFOR) u boku NATO i innych krajów zaangażowanych w walkę z piractwem;
- I. mając na uwadze, że interwencja wojskowa sama w sobie nie zdołałaby trwale zapewnić bezpieczeństwa, stabilności i pokoju;
- J. mając na uwadze, że Unia Europejska jest największym darczyńcą Somalii oraz że w latach 2008–2013 przekazała w ramach różnych programów ponad miliard euro, w tym 500 mln EUR na pomoc rozwojową, 242 mln EUR w ramach programów dotyczących nadzwyczajnych sytuacji humanitarnych i 325 mln EUR na AMISOM;
- K. mając na uwadze, że Komisja Europejska zamierza podnieść do 158 mln EUR łączną kwotę tegorocznej pomocy humanitarnej dla ofiar klęski suszy;
- L. mając na uwadze, że podczas międzynarodowej konferencji darczyńców w Addis Abebie główni członkowie Unii Afrykańskiej zobowiązali się do uruchomienia blisko 350 mln USD dla krajów zmagających się z klęską suszy;
- M. mając na uwadze, że doniesienia o śmiertelnych starciach z sąsiednich krajów budzą obawy w związku z ryzykiem rozprzestrzenienia się konfliktu;

- N. mając na uwadze, że same tylko międzynarodowe działania wojskowe nigdy nie będą w stanie zapewnić bezpieczeństwa, stabilności i trwałego pokoju, jeżeli nie będą im towarzyszyć programy demokratycznego rozwoju;
1. zwraca się do Rady UE, Komisji Europejskiej oraz państw członkowskich UE i Unii Afrykańskiej o wzmoczenie wysiłków w celu wsparcia Somalii na drodze do demokratycznego i pokojowego państwa prawa w poszanowaniu priorytetów wyznaczonych w planach działania, takich jak: ustanowienie trwałych instytucji, rozwiązanie konfliktów, walka z brakiem bezpieczeństwa, zapewnienie bezpieczeństwa i samowystarczalności żywnościowej, wsparcie wzrostu gospodarczego sprzyjającego zatrudnieniu i wsparcie współpracy regionalnej;
 2. jest zdania, że nie można rozwiązać kryzysu w Somalii i problemu piractwa na wodach Rogu Afryki/Somalii przy pomocy wojska;
 3. wyraża życzenie, aby w Somalii zdołano jak najszybciej zbudować potencjał – zarówno w wymiarze politycznym, jak i w odniesieniu do systemów bezpieczeństwa, sądownictwa czy więziennictwa – umożliwiając zapoczątkowanie budowy państwa prawa opartego na demokratycznych zasadach dobrej administracji;
 4. wzywa Komisję Europejską i Radę UE do dalszego wspierania procesu pojednania między stronami wojny domowej w Somalii; apeluje do nich o zapewnienie wsparcia technicznego i finansowego dla procesu pojednania i pokoju oraz mediacji między stronami wojny domowej;
 5. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej z 2007 r. o powołaniu misji Unii Afrykańskiej w Somalii (AMISOM) wspierającej przejściowy rząd federalny w celu nawiązania konstruktywnego dialogu pomiędzy wszystkimi Somalijczykami i rozpoczęcia odbudowy państwa prawa;
 6. zwraca się o priorytetowe potraktowanie walki z somalijskim terroryzmem, zwłaszcza przez wyeliminowanie źródeł jego finansowania, takich jak: przemyt broni i narkotyków, branie zakładników i piractwo morskie, w tym również poprzez ocenę skutków arabskiej wiosny dla tego obszaru;
 7. stwierdza konieczność zagwarantowania wolnych i przejrzystych wyborów, aby wzmocnić legitymację instytucji odpowiedzialnych za zapewnienie transformacji Somalii w demokratyczne i pokojowe państwo prawa;
 8. nalega, by jednym z priorytetów somalijskiego rządu stała się walka z korupcją oraz by zostały uwzględnione zalecenia raportu ONZ i skutkiem tego były konkretne działania;
 9. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie funduszu na rzecz odbudowy somalijskich sił obrony i bezpieczeństwa, który powinien umożliwić powstanie w Somalii profesjonalnych i dobrze wyposażonych sił obrony i bezpieczeństwa (wojska narodowego, policji, straży przybrzeżnej i służby wywiadu), oraz wyraża uznanie w tym kontekście dla wkładu misji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu przyczynienie się do szkolenia somalijskich sił bezpieczeństwa;
 10. z zadowoleniem odnosi się do nowego programu SHARE UE, którego celem jest zwiększenie odporności krajów Rogu Afryki na różne stojące przed nimi zagrożenia, ale domaga się, aby program ten koordynowano w połączeniu ze strategią UE na rzecz Sahelu, który stoi w obliczu identycznych zagrożeń (terroryzmu, narkotyków, zmiany klimatu, uchodźców i przesiedleńców);
 11. z zadowoleniem odnosi się do nowej misji unijnej EUCAP Nestor mającej na celu wzmocnienie potencjału morskiego krajów Rogu Afryki, w tym Somalii, aby zagwarantować bezpieczeństwo morskie na Oceanie Indyjskim;
 12. z zadowoleniem przyjmuje wyznaczenie specjalnego przedstawiciela Unii Europejskiej w Rogu Afryki i otwarcie w Mogadiszu biura Unii Europejskiej;
 13. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie funduszu na rzecz stabilności lokalnej, który ma w szczególności na celu koordynację międzynarodowej pomocy na nowo dostępnych terenach na południu kraju;

14. wyraża uznanie dla działalności Światowego Programu Żywnościowego, w ramach którego możliwie największej liczbie osób udzielana jest pomoc żywnościowa, pomimo wrogich działań grupy islamistycznej Al-Shabaab;
15. wzywa władze lokalne i wszystkie strony wojny domowej do umożliwienia organizacjom pomocy humanitarnej dotarcia do znajdującej się w biedzie ludności, zgodnie z międzynarodowym prawem pomocy humanitarnej;
16. potępia brak spójności w polityce handlowej Somalii, który przejawia się tym, że Somalia dokonuje wywozu części wytwarzanej przez siebie żywności, nie potrafiąc przy tym zapewnić bezpieczeństwa żywnościowego własnym obywatelom, oraz nalega na wznowienie i wspieranie produkcji rolnej, aby skutecznie stawić czoła kryzysowi żywnościowemu, którego doświadcza ten kraj;
17. wyraża zaniepokojenie obecną niuregulowaną sytuacją rynkową w Somalii oraz faktem, że kraj przypomina wielką strefę wolnościową, przez którą przewożona jest znaczna ilość towarów, wyrobów przemysłowych i zwierząt hodowlanych;
18. wyraża zaniepokojenie występującą w tym kraju korupcją, która według ekspertów z ONZ sprawia, że sprzeniewierza się 70 % dochodów państwa somalijskiego; wzywa państwo somalijskie do ustanowienia organu nadzorczego;
19. podkreśla kluczową rolę, jaką w budowie państwa somalijskiego odgrywają młodzi ludzie, i zaleca władzom somalijskim, jak również partnerom regionalnym i międzynarodowym, by czuwali nad realizacją programów dla młodzieży ukierunkowanych na szkolenia, kształcenie i zatrudnienie;
20. zwraca uwagę na potencjalną pozytywną rolę diaspory somalijskiej, szczególnie w życiu gospodarczym, za sprawą przekazywanych przez nią funduszy, których wysokość szacuje się na blisko dwa miliardy dolarów rocznie;
21. uważa, że należy wspierać rolnictwo, pasterstwo i hodowlę, oraz wyraża uznanie dla różnych organizacji pozarządowych wykonujących ważną pracę w tej dziedzinie;
22. wzywa Komisję Europejską do wsparcia wszelkich programów na rzecz dostępu do wody jako prawa podstawowego i dobra wspólnego ludzkości oraz przedsięwzięć na rzecz dostępu do wody pitnej realizowanych w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego;
23. stwierdza, że Unia Europejska powinna przywiązywać dużą wagę do pozytywnej roli odgrywanej przez pozostałe państwa regionu w znajdowaniu wyjścia z kryzysu, zachęca je do dalszego podejmowania wszelkich niezbędnych środków na rzecz umocnienia pokoju i bezpieczeństwa w całym regionie;
24. apeluje do wspólnoty międzynarodowej, we współpracy z Międzynarodowym Komitetem Czerwonego Krzyża i Czerwonym Półksiężycem, o jak najszybsze utworzenie i rozwinięcie placówek służby zdrowia oraz mobilnych ośrodków opieki i żywienia leczniczego;
25. zachęca Komisję Europejską do rozważenia pomocy i wsparcia dla wszystkich państw afrykańskich, które zaangażowały się militarnie w utrzymanie pokoju w państwach Rogu Afryki, a szczególnie w Somalii, gdyż mogą się one stać obiektem represji ze strony ugrupowań terrorystycznych działających w regionie;
26. wzywa Unię Europejską do udzielenia pomocy tym państwom afrykańskim, które wsparły Somalię w odzyskaniu jej terytorium i które w ten sposób wypełniły swoje międzynarodowe zobowiązania mimo strat w ludziach i zaangażowania znacznych środków finansowych;
27. z zadowoleniem przyjmuje dotrzymanie przez Somalię terminów zakończenia okresu przejściowego ustalonych przez ONZ na dzień 20 sierpnia 2012 r.;
28. wyraża zadowolenie z powstania zgromadzenia konstytucyjnego, zredagowania nowej konstytucji i jej uchwalenia przez nowo powołany Parlament, a także z wyboru prezydenta kraju w oparciu o konsensus;
29. wyraża zadowolenie z powołania parlamentu wyznaczonego przez 135 somalijskich przywódców klanów, którego członkowie są reprezentantami zarówno czterech dużych klanów somalijskich (Darod, Hawiye, Rahanweyn i Dir), jak i klanów mniejszościowych, co zapewnia jego reprezentatywny charakter wobec całego społeczeństwa somalijskiego;

30. wyraża zadowolenie, że 30 % parytet kobiet w parlamencie został do chwili obecnej prawie w pełni osiągnięty;
31. stwierdza, że w ramach walki z korupcją trzeba ścigać nie tylko osoby przekupywane, lecz również osoby przekupujące;
32. wyraża zadowolenie z obecności sześciu kandydatów w wyborach prezydenckich oraz z tego, że wybór nowego prezydenta Republiki Somalijskiej Hassana Szejka Mohamuda odbył się zdecydowaną większością głosów; wyraża zadowolenie z mianowania premierem Abdiego Faraha Shirdona Saaida;
33. jest zaniepokojone brakiem bezpieczeństwa panującym wciąż w stolicy Somalii Mogadiszu oraz potępią zamach terrorystyczny, którego celem był prezydent Hassan Szejk Mohamud kilka dni po wyborze;
34. przypomina, że nowo ustanowione instytucje somalijskie muszą sfinalizować podstawowe elementy, które pozostały w zawieszeniu w ramach tymczasowej konstytucji, i podjąć starania na rzecz stabilizacji na wszystkich obszarach terytorium Somalii oswobodzonego z rąk ugrupowania Al-Shabaab;
35. przypomina, że konieczne jest, by w jak najkrótszym czasie upewnić ludność Somalii co do dobrego sprawowania rządów, przejrzystości funkcjonowania rządu, jasnego i przejrzystego wymiaru sprawiedliwości, poszanowania podstawowych wolności oraz swobody kultu i przekonań;
36. ubolewa nad tym, że od momentu powstania AMISOM była niedofinansowana, co osłabiło ją w walce z grupami terrorystycznymi Al Shabbaab – islamskim ugrupowaniem należącym do konserwatywnego odłamu Unii Trybunałów Islamskich – lecz wyraża zadowolenie z faktu, że Rada Bezpieczeństwa na mocy rezolucji 2036/2012 wyposażyła ostatecznie AMISOM w dostateczne środki;
37. nalega na konieczność wsparcia Somalii i jej instytucji demokratycznych w wznowieniu i rozwijaniu dialogu między wszystkimi jej mieszkańcami oraz w realizacji programu pojednania narodowego;
38. podkreśla potrzebę monitorowania i nadzorowania nowych sił somalijskich lojalnych wobec władz oraz regularnego wypłacania im żołdu, aby uniknąć sytuacji, w której ci żołnierze po przeszkoleniu zdezerterują, by powrócić do swoich klanów lub wręcz przyłączyć się do rebelianckich i ekstremistycznych ugrupowań takich jak Hezb al-Islam czy Al-Shabbaab;
39. podkreśla znaczenie programu szkoleniowego (misji szkoleniowej Unii Europejskiej EUTM Somalia) przeznaczonego dla sił bezpieczeństwa (policji, wojska); uważa, że AMISOM powinna określić szereg kryteriów selekcji, aby czuwać nad prawidłowym przebiegiem rekrutacji przyszłych członków somalijskich sił bezpieczeństwa, a mianowicie: zróżnicowanie pochodzenia klanowego, sprawność fizyczna i psychiczna, wiek (powyżej 18 lat), odpowiedni poziom zdolności do nauki, niekaralność w odniesieniu do łamania praw człowieka itp.;
40. wzywa społeczność międzynarodową i Unię Afrykańską do wsparcia Somalii w kontrolowaniu jej zasobów naturalnych;
41. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji przejściowym organom władzy w Somalii, instytucjom Unii Afrykańskiej i Unii Europejskiej, Radzie Ministrów AKP-UE, IGAD i sekretarzowi generalnemu ONZ.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie przedsiębiorczości opartej na technologiach informacyjno-komunikacyjnych i jej wpływu na rozwój państw AKP

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

— na posiedzeniu w Paramaribo (Surinam) w dniach 27–29 listopada 2012 r.,

— uwzględniając art. 18 ust. 1 Regulaminu,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 29 listopada 2012 r. w Paramaribo (Surinam).

- uwzględniając umowę o partnerstwie AKP-WE („umowę z Kotonu”), a w szczególności art. 21 ust. 1 lit. b) w sprawie rozwoju umiejętności przedsiębiorczych oraz kultury przedsiębiorczości, art. 23 lit. g) w sprawie infrastruktury oraz usług gospodarczych i technologicznych, w tym transportu, systemów telekomunikacyjnych, usług komunikacyjnych oraz rozwoju społeczeństwa informacyjnego, a także art. 43 w sprawie technologii informacji i komunikacji oraz społeczeństwa informacyjnego,
 - uwzględniając decyzję w sprawie transformacji społeczno-gospodarczej oraz rozwoju infrastruktury w Afryce: sektor energetyczny, kolejowy, drogowy i ICT, przyjętą w trakcie 15. sesji zwyczajnej Zgromadzenia Unii Afrykańskiej w dniu 27 lipca 2010 r. w Kampali w Ugandzie (dok. Assembly/AU/17(XV) Add.4),
 - uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie znaczenia technologii informacyjno-komunikacyjnych dla rozwoju – roli ICT w polityce rozwojowej WE (COM(2001) 770 final z 14.12.2001),
 - uwzględniając wielostronne partnerstwo UNCTAD na rzecz oceny znaczenia ICT dla rozwoju, zainicjowane w trakcie XI sesji UNCTAD, która odbyła się w São Paulo w dniach 13–18 czerwca 2004 r.,
 - uwzględniając milenijne cele rozwoju (cel 8F) przyjęte w 2000 r. przez Organizację Narodów Zjednoczonych,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji ds. Internetu Szerokopasmowego i Rozwoju Cyfrowego ITU/UNESCO w sprawie sytuacji w dziedzinie łączności szerokopasmowej za 2012 rok, sporządzone dla Zgromadzenia Ogólnego ONZ we wrześniu 2012 r.,
 - uwzględniając wspólną strategię Afryka-UE (JAES) i jej plan działania (2011–2013), a także jej partnerstwa w dziedzinie nauki, społeczeństwa informacyjnego i przestrzeni kosmicznej, przyjęte w trakcie trzeciego szczytu szefów państw i rządów UE-Afryka w listopadzie 2010 r. w Trypolisie,
 - uwzględniając strategię Banku Światowego dla sektora technologii informacyjno-komunikacyjnych z 2011 r.,
 - uwzględniając rezolucję Unii Międzyparlamentarnej w sprawie wkładu nowych technologii informacyjno-komunikacyjnych w dobre rządy, ulepszenie demokracji parlamentarnej i zarządzanie globalizacją, przyjętą przez 109. Zgromadzenie w dniu 3 października 2003 r. w Genewie,
 - uwzględniając program CARICOM w sprawie łączności, przyjęty w 2003 r.,
 - uwzględniając Politykę i plan strategiczny ICT Wysp Pacyfiku, dokument przyjęty w 2000 r. przez przywódców państw należących do Forum Wysp Pacyfiku,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu (AKP-UE/101.256/12/fin.),
- A. mając na uwadze, że ICT mogą być ważnym narzędziem wspierania rozwoju oraz wzrostu gospodarczego, zaś aby wykorzystywać przekrojowy charakter ICT oraz ich potencjał w zakresie wnoszenia wkładu w proces realizacji celów rozwoju wspólnoty międzynarodowej zapisanych w deklaracji dotyczącej milenijnych celów rozwoju, działania w obszarze ICT należy wprowadzać do głównego nurtu programów w dziedzinie pomocy rozwojowej;
- B. mając na uwadze, że ICT są jednym z podstawowych narzędzi wspierania demokracji i pokoju w społeczeństwach/ państwach poprzez podnoszenie poziomu interakcji i przejrzystości na wszystkich szczeblach, od społeczeństwa obywatelskiego po stosunki międzynarodowe; mając na uwadze, że można udoskonalić wykorzystywanie ICT do celów politycznych poprzez zmniejszenie znaczenia tradycyjnych hierarchii w polityce, przy jednoczesnym umożliwieniu organizacjom pozarządowym i innym zainteresowanym podmiotom udziału w procesie wyborczym;

- C. mając na uwadze, że należy pamiętać, iż również kraje, które obecnie są gospodarczo rozwinięte, znaczny postęp w ogólnym rozwoju częściowo zawdzięczają doskonaleniu ICT;
- D. mając na uwadze, że dostęp do technologii informacyjno-komunikacyjnych i możliwość połączenia z nimi są istotne nie z punktu widzenia samej technologii, lecz dla włączenia krajów rozwijających się oraz krajów będących w okresie transformacji do globalnego społeczeństwa wiedzy, dla wspierania realizacji celów społecznych, gospodarczych i kulturalnych społeczeństw tych krajów, a także dla zwiększania wydajności i wzrostu w kluczowych sektorach ich gospodarek; mając na uwadze, że ICT mają szereg zastosowań i wykraczają poza granice takich sektorów, jak rolnictwo; kwestie ludnościowe, zdrowie i edukacja; środowisko; zapobieganie katastrofom i zarządzanie nimi; kultura i sztuka; wzmocnienie pozycji ludności i sprawowanie rządów; wymiana wiedzy i informacji; tworzenie miejsc pracy; transport; przemysł, handel i finanse;
- E. mając na uwadze, że ICT posiadają znaczenie strategiczne i muszą być systematycznie uwzględniane w planach rozwojowych, jak również wśród priorytetów programowych;
- F. mając na uwadze, że ICT mają dogłębny bezpośredni i pośredni wpływ na polityczne, gospodarcze, społeczne, kulturalne i codzienne życie obywateli państw AKP, w tym na tworzenie miejsc pracy i wzrost gospodarczy, co wymaga identyfikacji najpilniejszych potrzeb rozwojowych, opracowania rozwiązań politycznych służących zaspokajaniu tych potrzeb oraz przyjęcia na szczeblu krajowym i międzynarodowym zobowiązań w zakresie realizacji takich zorientowanych na rozwój strategii politycznych;
- G. mając na uwadze, że wpływ ICT oraz stopień ich wykorzystania są w znacznej mierze uzależnione od wykształcenia, a przede wszystkim od umiejętności czytania i pisania; mając na uwadze, że dla osoby słabo wykształconej interfejs internetowy stanowi większą barierę niż na przykład komunikacja głosowa; mając na uwadze, że zdobycie umiejętności czytania i pisania musi być celem narodowym, jeżeli ICT mają się rozpowszechniać i zyskiwać na znaczeniu w licznych krajach i wspólnotach;
- H. mając na uwadze, że nawet w krajach rozwiniętych gospodarczo komputery i internet pozostają dla dużej części populacji narzędziem nieznanym i budzącym niepokój oraz że w przypadku analfabetów i ludności tubylczej przezwyciężanie tej bariery będzie trwało przez całe pokolenia;
- I. mając na uwadze, że choć całkowita liczba osób posiadających dostęp do technologii informacyjno-komunikacyjnych szybko się zwiększa, przepaść cyfrowa jest faktem i odzwierciedla ogromną nierównowagę w dostępie do ICT oraz w ich wykorzystaniu, szczególnie w krajach rozwijających się; mając na uwadze, że skoro brak zasobów to główny czynnik ograniczający, popularyzacja technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz ich powszechne wykorzystanie wiążą się też z koniecznością rozwijania podstawowej infrastruktury i zasobów ludzkich, tak aby wspierać ICT;
- J. mając na uwadze, że należy też uwzględnić to, iż z ICT wiążą się poważne obawy dotyczące bezpieczeństwa i prywatności, nadużyć w celach przestępczych, tożsamości kulturowej, utraty dochodów na rzecz handlu elektronicznego, a także barier językowych i barier związanych z płcią; mając na uwadze, że przepaść technologiczną można pokonać bez konieczności przechodzenia przez tradycyjne etapy rozwoju, a dostęp do ICT może powodować pozytywny rozwój w zakresie zasobów ludzkich, nawet gdy dostępu tego nie można zaoferować wszystkim regionom od samego początku;
- K. mając na uwadze, że wszystkim należy zagwarantować ochronę danych osobowych;
1. gratuluje państwom AKP, które dokonały znaczących postępów w zakresie sprzyjania rozwojowi ICT i zapewniania swoim obywatelom i przedsiębiorstwom dostępu do wiedzy ogólnoswiatowej, a także popiera działania tych państw;
 2. ponownie zauważa, że ICT są skutecznym narzędziem służącym poszerzaniu praw obywateli, a także utrwalaniu demokracji, zapewnianiu dobrego zarządzania oraz promowaniu praw człowieka;
 3. zdecydowanie podkreśla, że wykorzystywanie ICT w krajach rozwijających się może mieć istotny wpływ na walkę z ubóstwem, w odniesieniu do sektorów takich jak edukacja, zdrowie, środowisko, rozwój obszarów wiejskich i turystyka;

4. wzywa do koordynacji działań wszystkich zainteresowanych stron, tak aby podjąć kwestię istniejącej obecnie przepaści między krajami rozwiniętymi i rozwijającymi się w kontekście dostępu do ICT i ich wykorzystania, ponieważ przepaść ta może prowadzić do dalszej marginalizacji krajów rozwijających się; wzywa do przyjęcia w państwach AKP zobowiązań zarówno w kwestii zasobów finansowych, jak i woli politycznej, tak aby stworzyć wspomagające otoczenie dla konkurencyjności bazującej na ICT, które powinno obejmować wszystkich właściwych graczy krajowych, w tym rząd, wspólnotę biznesową oraz szeroko rozumiane społeczeństwo obywatelskie;
5. przypomina, że jeżeli ICT mają doprowadzić do trwałego rozwoju społecznego, kluczowe znaczenie będzie miała kwestia własności przemysłu ICT na szczeblu krajowym i regionalnym w państwach AKP, oraz że w tym obszarze niezbędna będzie nie tylko infrastruktura, lecz również budowanie potencjału oraz przedsiębiorczość;
6. potwierdza prawo państw AKP do formułowania swoich własnych strategii krajowych i regionalnych, jak również strategii partnerstwa w zakresie rozwoju ICT; zachęca rządy do tworzenia wspomagających ram prawnych i instytucjonalnych, tak aby inwestować w ICT i wspierać takie inwestycje; wzywa państwa AKP do zwiększania dostępności infrastruktury ICT, szczególnie na obszarach oddalonych i wiejskich, oraz do włączania szkoleń z zakresu IT do programów nauczania publicznych instytucji oświatowych; wzywa państwa AKP do inwestowania w internet szerokopasmowy oraz do uwzględnienia tej kwestii w krajowych i regionalnych strategiach rozwoju;
7. wzywa kraje AKP do pracy na rzecz rozbudowy infrastruktury ICT w szkołach, a zwłaszcza na uniwersytetach, w celu umożliwienia wszystkim naukowcom udziału w dyskusjach na arenie światowej i w procesach zdobywania wiedzy;
8. wzywa rządy państw AKP do przyjmowania i wprowadzania w życie ustawodawstwa i aktów prawnych służących wdrażaniu zasady ochrony danych osobowych;
9. zachęca do międzynarodowej współpracy ponad granicami oraz do angażowania się w wymiarze światowym, tak aby bardziej efektywnie podejmować zasadnicze problemy i wyzwania oraz umożliwiać przedsiębiorstwom, a szczególnie MŚP z państw AKP, skuteczniejszą integrację z szybko rozwijającymi się rynkami światowymi, a także utrzymywanie na nich większej elastyczności; zachęca do szerszego korzystania z ICT w państwach AKP, co może znacząco zwiększyć produktywność, a tym samym konkurencyjność, sektora przedsiębiorstw w tych krajach; uważa, że należy podejmować wysiłki, aby ułatwiać i wspierać przepływ informacji oraz wymianę doświadczeń i najlepszych praktyk między krajami rozwijającymi się, szczególnie w kontekście współpracy na linii południe-południe;
10. podkreśla, że propagowanie budowania potencjału oraz innowacyjnego wykorzystania ICT stanowi również szczególną okazję do przezwyciężenia barier rozwojowych małych i średnich wysp oraz odizolowanych i oddalonych wspólnot; podkreśla też, że małe i średnie wyspy są bardzo zainteresowane opracowywaniem strategii budowania potencjału w dziedzinie ICT na szczeblu regionalnym, tak aby zredukować koszty tworzenia obiektów infrastrukturalnych bądź dokonać ich podziału; uważa, że wyspy AKP muszą współpracować w dziedzinie ICT z regionami najbardziej oddalonymi oraz krajami i terytoriami zamorskimi UE;
11. wzywa wszystkie zainteresowane strony, w tym rządy państw AKP, do zbadania mechanizmu innowacyjnego finansowania, tak aby wprowadzić w życie warunki do wspierania bardziej efektywnego wykorzystania ICT na rzecz rozwoju; podkreśla, że dostęp do informacji ma obecnie kluczowe znaczenie w kontekście wzmocnienia pozycji i zdobywania wiedzy;
12. nawołuje do formowania partnerstw, nawiązywania współpracy, w szczególności między europejskimi MŚP i krajami AKP aktywnymi w sektorze ICT, i podejmowania inicjatyw, tak aby wspierać badania i edukację, ze szczególnym skupieniem na rozwoju kluczowych umiejętności, oraz do propagowania lokalnych innowacji z zakresu ICT, jak również rozwoju przedsiębiorczości ICT w państwach AKP;
13. podkreśla, że ICT mogą służyć jako wsparcie już istniejących krajowych strategii i programów rozwoju, czyniąc ich realizację bardziej skuteczną i przejrzystą, a także zapewniając lepsze wyniki końcowe;
14. wzywa UE i innych darczyńców, by przeznaczyli większą część funduszy wspierających potencjał instytucjonalny w państwach i regionach AKP na rozwój społeczeństwa informacyjnego i społeczeństwa wiedzy poprzez programy ukierunkowane na rozwój zdolności obywateli państw AKP, instytucji publicznych i przedsiębiorstw w zakresie zapewniania i uzyskiwania dostępu do informacji oraz zarządzania nimi, jak również zastosowania zarówno globalnej, jak i lokalnej wiedzy w kwestiach rozwojowych; uważa, że lokalna wiedza i perspektywy są istotne dla rozwoju i przedsiębiorczości, lecz także dla zadbania, by treści zawarte w cyberprzestrzeni odzwierciedlały kulturowe i językowe zróżnicowanie świata;

15. zachęca państwa AKP do wprowadzania bardziej przejrzystych i przewidywalnych ram oraz do tworzenia warunków umożliwiających skuteczniejszą współpracę na rzecz rozwoju; zachęca państwa AKP do wzmożenia wysiłków mających na celu tworzenie partnerstw publiczno-prywatnych oraz wzywa grupę AKP i Unię Europejską do określenia innowacyjnych mechanizmów finansowania z myślą o poprawie dostępu i jakości oraz ograniczeniu kosztów korzystania z ICT;
16. uważa, że wspieranie zrównoważonej energii i zrównoważenia środowiskowego jest niezbędnym elementem współpracy w zakresie rozwoju ICT;
17. wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny roli technologii informacyjno-komunikacyjnych w polityce rozwojowej UE oraz szerzej ujętego wpływu ICT w państwach AKP na inicjatywy przedsiębiorstw oparte na ICT i ich wkład w rozwój w państwach AKP w celu propagowania praw własności państw AKP do przemysłu ICT, jak również rozwijania i wykorzystania odpowiednich treści oraz ram prawnych i etycznych, tak aby zapewnić powszechny dostęp przy jednoczesnej ochronie podstawowych praw człowieka;
18. wzywa Komisję do rozważenia możliwości utworzenia działu ds. rozwoju cyfrowego, który mógłby pomagać we wprowadzaniu ICT w krajach AKP i w upowszechnianiu wiedzy, a także w wymianie dobrych praktyk w tej dziedzinie;
19. wzywa Komisję do zapewnienia spójnej polityki w zakresie ICT w ramach unijnej polityki rozwoju;
20. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, prezydencji Rady Unii Europejskiej, Unii Afrykańskiej i Parlamentowi Panafrkańskiemu.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie znaczenia dostępu do energii dla zrównoważonego rozwoju gospodarczego i osiągnięcia milenijnych celów rozwoju

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Paramaribo (Surinam) w dniach 27–29 listopada 2012 r.,
- uwzględniając art. 18 ust. 1 Regulaminu,
- uwzględniając umowę o partnerstwie AKP-WE (tzw. umowę z Kotonu), a w szczególności art. 32 ust. 1 dotyczący środowiska i zasobów naturalnych oraz art. 32A poświęcony zmianie klimatu,
- uwzględniając rezolucję przyjętą na 65. sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ pt. „Międzynarodowy rok zrównoważonej energii dla wszystkich ludzi” (A/RES/65/151, Nowy Jork, 20 grudnia 2010 r.),
- uwzględniając Fundusz Energetyczny AKP-UE, tj. instrument współfinansowania ustanowiony w 2005 r. z myślą o wspieraniu projektów mających na celu zwiększenie dostępu do zrównoważonych i przystępnych cenowo usług energetycznych osób ubogich zamieszkujących na obszarach wiejskich i na peryferiach obszarów miejskich w krajach AKP,
- uwzględniając rezolucję przyjętą na 55. sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ pt. „Deklaracja milenijna Narodów Zjednoczonych” (A/RES/55/2, Nowy Jork, 8 września 2000 r.),
- uwzględniając ust. 16 wspólnego oświadczenia Afryki na konferencję Rio+20 przyjętego przez Unię Afrykańską w dniu 25 października 2011 r. (E/ECA/CFSSD/7/Min./3),

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 29 listopada 2012 r. w Paramaribo (Surinam).

- uwzględniając wspólne oświadczenie w sprawie Rio+20 przyjęte przez AKP-UE na 37. posiedzeniu Rady Ministrów w Port Vila w dniach 14-15 czerwca 2012 r.,
 - uwzględniając oświadczenie pt. „Przyszłość, jakiej chcemy” przyjęte podczas konferencji ONZ poświęconej zrównoważonemu rozwojowi, która odbyła się w Rio de Janeiro w dniach 20-22 czerwca 2012 r.,
 - uwzględniając program na rzecz rozwoju infrastruktury w Afryce (PIDA), opracowany przez komisję Unii Afrykańskiej, a przyjęty w czasie szczytu szefów państw i rządów krajów Unii Afrykańskiej, który odbył się w Addis Abebie w dniach 23-30 stycznia 2012 r.,
 - uwzględniając oświadczenie z pierwszego posiedzenia wysokiego szczebla partnerstwa energetycznego AKP-UE, które odbyło się w Wiedniu w dniach 14-15 września 2010 r.,
 - uwzględniając inicjatywę Komisji Europejskiej zatytułowaną „Energetyzacja rozwoju” (IP/12/372) z dnia 16 kwietnia 2012 r. w ramach partnerstwa energetycznego Afryki i UE,
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 2 lutego 2012 r. w sprawie unijnej współpracy na rzecz rozwoju w zakresie zapewnienia powszechnego dostępu do energii do 2030 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie bezpieczeństwa dostaw energii i międzynarodowej współpracy energetycznej – „Polityka energetyczna UE: stosunki z partnerami spoza UE” (COM(2011)0539),
 - uwzględniając opinię Komisji Rozwoju Parlamentu Europejskiego dla Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii w sprawie współpracy w zakresie polityki energetycznej z partnerami spoza UE: strategiczne podejście do bezpiecznych, zrównoważonych i konkurencyjnych dostaw energii (2012/2029(INI)),
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Społecznych i Środowiska (AKP-UE/101.251/12/fin.),
- A. mając na uwadze, że według szacunków 1,3 miliarda ludzi, czyli około 20 % ludności świata, jest pozbawionych dostępu do elektryczności, a niemal wszystkie te osoby mieszkają na obszarach wiejskich w krajach rozwijających się;
- B. mając na uwadze, że około 3 miliardów ludzi wykorzystuje biomasę do gotowania i ogrzewania, a przyczyną mniej więcej 2 milionów przedwczesnych zgonów rocznie, głównie kobiet i dzieci, jest zaciadanie;
- C. mając na uwadze, że dostęp do nowoczesnych i zrównoważonych usług energetycznych dla wszystkich ludzi oznacza dostęp do pełnego zakresu wymaganych i pożądaných usług energetycznych (a nie tylko energii elektrycznej), np. oświetlenia, możliwości gotowania i podgrzewania wody, ogrzewania pomieszczeń, chłodzenia, dostępu do informacji i łączności, a także energii wykorzystywanej do produkcji i generowania dochodu;
- D. mając na uwadze, że dostęp do niezawodnej, zrównoważonej i przystępnej cenowo energii jest niezbędny do zaspokojenia podstawowych potrzeb ludzkich oraz do pobudzenia rozwoju gospodarczego i społecznego; mając na uwadze, że milenijne cele rozwoju nie zostaną zrealizowane bez dokonania znacznych postępów w zakresie poprawy dostępu do energii;
- E. mając na uwadze, że ograniczony dostęp do nowoczesnych usług energetycznych wpływa na produktywność w rolnictwie, niekorzystnie oddziałuje na handel regionalny i integrację regionalną oraz utrudnia tworzenie miejsc pracy i prowadzenie działalności gospodarczej;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0029.

- F. mając na uwadze, że wykorzystywanie tradycyjnych źródeł energii znacznie zwiększa czas poświęcany na gromadzenie wody i zbieranie drewna opałowego ze źródeł o niezrównoważonym charakterze oraz pozbawia dzieci prawa do edukacji i rozrywki, a kobiety możliwości prowadzenia działalności zarobkowej; mając na uwadze, że spalanie dużych ilości biomasy ma szkodliwy wpływ na zdrowie, zwłaszcza zdrowie kobiet i dzieci, a także prowadzi do wylesiania;
- G. mając na uwadze, że wzajemne powiązania między kwestiami energii, ubóstwa i płci to zagadnienie o podstawowym znaczeniu; mając na uwadze, że ubóstwo energetyczne dotyka w szczególności kobiety z obszarów wiejskich i gospodarstw o niskich dochodach;
- H. mając na uwadze, że nowoczesne i niezawodne dostawy energii wpływają na jakość usług zdrowotnych, uniemożliwiając korzystanie z nowoczesnych metod diagnostyki i terapii;
- I. mając na uwadze, że w przypadku braku nowoczesnych i niezawodnych dostaw energii nie można zagwarantować procesu chłodzenia, który umożliwiałby przechowywanie i transport szczepionek i leków niezbędnych do zapewnienia zdrowia zarówno zwierząt gospodarskich, jak i ludzi
- J. mając na uwadze, że według Międzynarodowej Agencji Energetycznej (MAE) tylko 8 % z 409 mld USD przyznanych na subsydiowanie paliw kopalnych w krajach rozwijających się w 2010 r. skierowane zostało do 20 % populacji o najniższych dochodach;
- K. mając na uwadze, że dla krajów rozwijających się wykorzystanie technologii energii odnawialnej ma kluczowe znaczenie z punktu widzenia zmniejszenia ich zależności od paliw kopalnych i związanych z nim wahań cen; mając na uwadze, że wielkoskalowe przedsięwzięcia w dziedzinie odnawialnych źródeł energii (takie jak hydrouprawy lub uprawy energetyczne) mogą mieć też poważne skutki społeczne i środowiskowe dla ludności lokalnej, tj. skutki dotyczące wody i bezpieczeństwa żywnościowego; mając na uwadze, że staranna ocena wpływu na środowisko technologii energii odnawialnej stanowi w związku z tym ważny warunek wstępny uzyskania finansowania od darczyńców;
- L. mając na uwadze, że kraje AKP dysponują wielkim potencjałem w zakresie dostaw energii, zwłaszcza energii odnawialnej, oraz że produkcja energii wymaga zobowiązania się do podjęcia ogromnych zrównoważonych i długoterminowych inwestycji prywatnych i publicznych;
- M. mając na uwadze, że warunki niezbędne do produkcji i dystrybucji energii różnią się znacznie w krajach AKP oraz że rozwiązania mające poprawić dostęp do energii muszą uwzględniać te różnice, gdyż różnicowane rozwiązanie mogą być bardziej zrównoważone w perspektywie długoterminowej;
- N. mając na uwadze, że zwłaszcza w krajach najslabiej rozwiniętych jedynie niewielka mniejszość populacji ma dostęp do sieci energetycznej; mając na uwadze, że cała populacja nie uzyska w najbliższej przyszłości dostępu do sieci, przez co istotnym sposobem zapewnienia powszechnego dostępu do energii elektrycznej w nadchodzących latach są zdecentralizowane rozwiązania energetyczne, takie jak rozwiązania na małą skalę, dostarczanie energii poza siecią i w ramach niewielkich sieci; mając na uwadze, że celem długoterminowym powinien być powszechny dostęp do sieci energetycznej;
- O. mając na uwadze, że brak technologii w zakresie energii odnawialnej, poziom wykształcenia i polityczna realizacja utrudniają wykorzystanie w pełni dostępnych źródeł energii odnawialnej w krajach AKP;
1. apeluje do wszystkich zainteresowanych stron, by propagowały wiedzę na temat konieczności zapewnienia powszechnego dostępu do energii oraz by uznały jego znaczenie dla osiągnięcia milenijnych celów rozwoju; podkreśla, że łatwiejszy dostęp do niezawodnych, bezpiecznych, przystępnych cenowo, opłacalnych, przyjaznych dla klimatu i zrównoważonych usług energetycznych sprzyja dobrobytowi ludzi, a także działaniom na rzecz zrównoważonego rozwoju;
 2. popiera propozycje włączenia „powszechnego dostępu do energii” do jeszcze nieokreślonych ram światowego rozwoju po 2015 r., które powinny zostać sformułowane w całkowicie pluralistyczny i przejrzysty sposób;

3. odnotowuje, że w oparciu o doświadczenia wykazano, iż cele dotyczące scentralizowanej zdolności do generowania energii i rozbudowy sieci w wielu przypadkach nie wpłynęły na poprawę jakości usług energetycznych dla ludzi ubogich; podkreśla zatem potrzebę wspierania zdecentralizowanych rozwiązań opartych na odnawialnych źródłach energii, takich jak rozwiązania na małą skalę, dostarczanie energii poza siecią i w ramach niewielkich sieci, dzięki którym można dotrzeć do całej populacji krajów rozwijających się, a zwłaszcza do osób biednych i zamieszkujących obszary wiejskie; apeluje do UE o ukierunkowanie wysiłków pod względem zarówno finansowym, jak i technicznym na takie małoskalowe rozwiązania problemu ubóstwa energetycznego na obszarach oddalonych, bez zaniebywania projektów na wielką skalę niezbędnych do rozwoju przemysłowego;
4. zauważa ogromny potencjał, jaki odnawialne źródła energii mają w wielu krajach rozwijających się, jeśli chodzi o zagwarantowanie zrównoważonych dostaw energii oraz ograniczenie zależności od paliw kopalnych, a tym samym zmniejszenie wrażliwości na wahania cen energii; wzywa państwa AKP do zmiany modelu subsydiowania paliw kopalnych w celu większego wspierania paliw odnawialnych i udostępniania ich przede wszystkim ludności o najniższych dochodach;
5. przyznaje, że w ciągu ostatnich 10 lat Unia Europejska przeznaczyła już ponad miliard euro na zwiększenie dostępu do energii w krajach rozwijających się, i wyraża zadowolenie, że również w przyszłości dostęp do bezpiecznej, przystępnej cenowo, przyjaznej dla środowiska i zrównoważonej energii ma stanowić priorytet finansowania programu działań na rzecz zmian w ramach strategii rozwoju UE; wzywa Komisję Europejską, by we współpracy z partnerami z krajów AKP i przy zastosowaniu możliwych do zweryfikowania i wiarygodnych wskaźników monitorowała postępy w zakresie dostępu do energii poczynione dzięki temu finansowaniu; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę UE „Energetyzacja rozwoju”, która ma zapewnić do 2030 r. 500 milionom ludzi dostęp do zrównoważonych usług energetycznych; z zadowoleniem przyjmuje wysoką rangę nadaną zagadnieniu dostępu do energii w programie działań Komisji Europejskiej na rzecz zmian;
6. wzywa partnerów działań na rzecz rozwoju, w tym Unię Europejską, by ukierunkowali swoją pomoc finansową na energooszczędne, małoskalowe i zdecentralizowane rozwiązania oparte na odnawialnych źródłach energii, w szczególności przeznaczone dla ludności wiejskiej i ubogiej, a także na poprawę połączeń gospodarstw domowych z siecią dystrybucyjną, jak również by rozpoznali zakres potrzeb energetycznych osób ubogich i odzwierciedlili je w planach i kopertach finansowych; podkreśla, że potrzebne są innowacyjne produkty energetyczne odpowiednie dla tego regionu oraz inwestycje w ich stosowanie;
7. apeluje do rządów krajów AKP, by usprawniły bezpieczny dostęp odbiorców końcowych do niezawodnych, bezpiecznych, opłacalnych, przyjaznych dla klimatu i zrównoważonych dostaw energii po przystępnych cenach oraz zapewniły sprawiedliwą dystrybucję usług energetycznych i wzrost gospodarczy sprzyjający faktycznie włączeniu społecznemu;
8. zachęca również do wspierania innowacyjnych systemów płatności, tak aby energia była dostępna dla użytkowników końcowych po przystępnych cenach;
9. zachęca do stosowania bardziej efektywnych urządzeń do gotowania, ponieważ tradycyjne spalanie dużej ilości biomasy w otwartym ogniu ma szkodliwy wpływ na zdrowie, zwłaszcza zdrowie kobiet i dzieci, a także prowadzi do wylesiania;
10. wzywa do wspierania i promowania w krajach AKP transferu przystępnych cenowo technologii i odpowiednich badań, wiedzy i innowacji związanych z energią odnawialną;
11. wzywa do upowszechniania wiedzy o tych działaniach i do wymiany najlepszych praktyk w celu zwiększenia ich efektywności;
12. zauważa znaczenie współpracy w dziedzinie energetyki na osi południe-południe, dzięki której można by opracować rozwiązania technologiczne i zwiększyć samodzielność, co pozwoliłoby uniknąć ewentualnych konfliktów wynikających z praw własności intelektualnej; apeluje do państw AKP o powołanie regionalnych platform współpracy w dziedzinie badań i rozwoju (B&R) oraz o stworzenie sieci istniejących krajowych instytucji badawczych, aby umożliwić wymianę zasobów i podział kosztów B&R;
13. podkreśla, że należy opracować konkretne środki ułatwiające dostęp do energii, aby również najbiedniejsi obywatele odczuli korzyści płynące z postępu w tej dziedzinie;

14. podkreśla kluczowe znaczenie organizacji społeczeństwa obywatelskiego z państw członkowskich AKP i UE dla docierania do najuboższych członków społeczeństwa i propagowaniu dostępu do energii jako katalizatora rozwoju społeczności, kraju i regionu;
15. wzywa państwa AKP, aby włączyły te środki do krajowych strategii rozwoju w celu wypełnienia milenijnych celów rozwoju;
16. domaga się informowania i kształcenia w zakresie zrównoważonego korzystania z energii;
17. podkreśla, że Fundusz Energetyczny AKP-UE jest w skali międzynarodowej jednym z bardzo nielicznych mechanizmów finansowania małoskalowych rozwiązań opartych na odnawialnych źródłach energii, apeluje zatem o dalsze wsparcie finansowe w celu wzmocnienia Funduszu Energetycznego AKP-UE w następnych wieloletnich ramach finansowych na lata 2014-2020; uznaje rozszerzony i rozwinięty Fundusz za jedyną inicjatywę ukierunkowaną na zdecentralizowane projekty służące zmniejszeniu ubóstwa energetycznego;
18. wzywa UE do opracowania jasnych wytycznych dotyczących kryteriów zrównoważenia środowiskowego w odniesieniu do finansowania projektów w dziedzinie odnawialnych źródeł energii; wzywa Komisję, by uznała wykorzystywanie zdecentralizowanych odnawialnych źródeł energii lub zrównoważonych rozwiązań niskoemisyjnych o wysokiej efektywności energetycznej za warunek priorytetowy wspierania nowych projektów energetycznych;
19. przypomina o prawie krajów AKP do samodzielnego ustalenia kształtu swojego koszyka energetycznego i wzywa je do sporządzenia dokumentów strategicznych, w których określą swoją politykę w dziedzinie energetyki;
20. zachęca kraje AKP, aby zaangażowały się w inicjatywę ONZ w zakresie zrównoważonej energii dla wszystkich ludzi i opracowały krajowe plany realizacji; za pośrednictwem swoich odpowiednich krajowych urzędników zatwierdzających zachęca państwa AKP, aby uznały powszechny dostęp do energii za priorytet rozwojowy i aby w swoich dokumentach dotyczących strategii ograniczenia ubóstwa i programach edukacyjnych promowały energetykę jako jeden z kluczowych sektorów;
21. podkreśla znaczenie, jakie mają jasno określone, wymierne normy minimalne, które należy sformułować jako cele służące zrozumieniu osiągniętych postępów w dostępie do energii umożliwiającej gotowanie, oświetlenie, ogrzewanie pomieszczeń, chłodzenie lub łączność;
22. apeluje do UE, aby wspierała kraje AKP, które podpisują się pod inicjatywą ONZ w zakresie zrównoważonej energii dla wszystkich ludzi, w budowaniu ich potencjału instytucyjnego i technologicznego; podkreśla, że warunkiem niezbędnym do przyciągnięcia inwestycji zagranicznych są wiarygodne ramy prawne i poszanowanie praworządności; wzywa kraje AKP do podejmowania świadomych decyzji przy wyborze odpowiednich modeli biznesowych, aby zapewnić dopasowanie podaży do popytu; zachęca państwa członkowskie UE, by pomagały krajom AKP w wymianie najlepszych praktyk i dzieleniu się wiedzą o odpowiednich technologiach;
23. w związku z tym szczególnie zachęca do transferu technologii z zakresu efektywności energetycznej, aby umożliwić korzystanie z energii w jak najbardziej produktywny sposób, a tym samym maksymalizować usługi energetyczne, jakie można świadczyć przy danej ilości energii;
24. wzywa wszystkie zainteresowane strony do promowania wyważonego połączenia dużych projektów i projektów zdecentralizowanych, mającego zapewnić dostęp do usług energetycznych w krajach AKP po przystępnych cenach; uznaje, że aby zapewnić powszechny dostęp do energii do 2030 r., 55 % całej wygenerowanej nowej energii elektrycznej będzie musiało powstać w wyniku zastosowania rozwiązań opartych na niewielkich sieciach i dostarczania energii z pojedynczych źródeł poza siecią;
25. zauważa, że wielkoskalowe systemy energetyczne oparte na energii odnawialnej mogą być niezbędne do zaspokojenia w zrównoważony sposób rosnącego zapotrzebowania ośrodków miejskich i przemysłu na energię; apeluje, aby takie systemy w każdym przypadku spełniały najwyższe normy społeczne i środowiskowe;
26. przypomina, że przejrzystość i dobre rządy stanowią podstawę współpracy krajów AKP i UE na rzecz rozwoju;

27. wzywa UE, aby podczas opracowywania i wdrażania umów międzynarodowych dotyczących sektora energii przestrzegła zasady powszechnego dostępu do niezawodnych, bezpiecznych, przystępnych cenowo, opłacalnych, przyjaznych dla klimatu i zrównoważonych usług energetycznych;
28. uznaje ważną rolę, jaką społeczeństwo obywatelskie, władze lokalne i organy regulacyjne w sektorze energetycznym odgrywają w ograniczaniu korupcji;
29. apeluje do UE o promowanie w ramach oficjalnej pomocy rozwojowej UE prywatnych inwestycji zagranicznych w infrastrukturę energetyczną i usługi energetyczne poprzez tworzenie partnerstw publiczno-prywatnych lub programów gwarancji kredytowych przy udziale banków;
30. podkreśla pozytywną rolę, jaką powinny odgrywać przedsiębiorstwa prywatne, aby umożliwić krajom rozwijającym się realizację MCR, uwzględniając przede wszystkim powszechny dostęp do energii; wskazuje ponadto na znaczenie, jakie ma poparcie zwiększenia środków finansowych i sprawności technologicznej dostosowanej do rynków o niskich dochodach, szczególnie poprzez większy udział przedsiębiorstw prywatnych w krajowych i międzynarodowych partnerstwach instytucjonalnych;
31. podkreśla, że działania podejmowane przez kraje AKP i UE w ramach współpracy rozwojowej w kwestiach związanych z energetyką powinny skupiać się zarówno na dostarczaniu większej ilości energii większej liczbie obszarów, jak i na jakości, stabilności i niezawodności dostaw energii i na efektywności energetycznej;
32. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Parlamentowi Europejskiemu, Komisji Europejskiej, prezydencji Rady Unii Europejskiej, Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrkańskiemu i Radzie Praw Człowieka ONZ.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie sytuacji w Mali

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Paramaribo (Surinam) w dniach 27–29 listopada 2012 r.,
- uwzględniając art. 18 ust. 2 swojego Regulaminu,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 18 maja 2011 r. w sprawie przewrotów demokratycznych w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie: konsekwencje dla państw AKP, Europy i świata ⁽²⁾ i z dnia 23 listopada 2011 r. w sprawie Arabskiej Wiosny i jej wpływu na sąsiadujące państwa subsaharyjskie ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję w sprawie politycznego wpływu konfliktu libijskiego na państwa sąsiednie AKP i UE (101.157/fin.), przyjętą w Horsens (Dania) w dniu 30 maja 2012 r.,
- uwzględniając oświadczenie współprzewodniczących z dnia 28 maja 2012 r. wydane w Horsens w sprawie sytuacji w Mali,
- uwzględniając rezolucje Parlamentu Europejskiego z dnia 20 kwietnia 2012 r. w sprawie sytuacji w Mali oraz z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie sytuacji w regionie Sahelu pod względem praw człowieka i bezpieczeństwa,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 29 listopada 2012 r. w Paramaribo (Surinam).

⁽²⁾ Dz.U. C 327 z 10.11.2011, s. 38.

⁽³⁾ Dz.U. C 145 z 23.5.2012, s. 34.

- uwzględniając sprawozdanie końcowe Rady Unii Europejskiej z dnia 1 października 2010 r.⁽¹⁾ w sprawie inicjatywy dotyczącej bezpieczeństwa i rozwoju w regionie Sahelu,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie strategii Unii Europejskiej na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju w regionie Sahelu (3076. posiedzenie Rady do Spraw Zagranicznych),
- uwzględniając sprawozdanie ESDZ zatytułowane „Strategia na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju w regionie Sahelu: sprawozdanie z postępu prac, marzec 2012 r.”,
- uwzględniając konkluzje Rady Unii Europejskiej z dnia 23 marca 2012 r.⁽²⁾ w sprawie Sahelu, w których zatwierdzono koncepcję zarządzania kryzysowego odnośnie do cywilnej misji doradczej, pomocowej i szkoleniowej WPBiO w regionie Sahelu,
- uwzględniając konkluzje Rady Unii Europejskiej z dnia 23 lipca 2012 r. w sprawie Mali i Sahelu,
- uwzględniając konkluzje Rady z dni 15 października i 19 listopada 2012 r. w sprawie Mali,
- uwzględniając oświadczenie Dyrekcji Generalnej Komisji Europejskiej ds. Pomocy Humanitarnej i Ochrony Ludności w sprawie zapobieżenia kryzysowi humanitarnemu w Mali,
- uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej i wysokiej przedstawiciel Catherine Ashton oraz jej rzecznika z dni 22 i 26 marca 2012 r., oświadczenia z kwietnia 2012 r. w sprawie sytuacji w Mali oraz oświadczenia z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie łamania praw człowieka na północy Mali oraz zniszczenia historycznego dziedzictwa Timbuktu,
- uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej i wysokiej przedstawiciel Catherine Ashton z dnia 4 lipca 2012 r., potwierdzające zobowiązanie Unii Europejskiej do wspierania ludności Mali w przywróceniu prawowitych i odpowiedzialnych rządów na terenie kraju, oraz oświadczenie z dnia 31 lipca 2012 r. przypominające, że Unia Europejska niezależnie od okoliczności sprzeciwia się karze śmierci oraz egzekucji przez kamienowanie, które jest szczególnie okrutnym i niehumanitarnym sposobem wymierzania kary,
- uwzględniając oświadczenia Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie Mali z dni 22 i 26 marca, 4 i 9 kwietnia, 8 sierpnia⁽³⁾ oraz 17 września 2012 r.⁽⁴⁾,
- uwzględniając wniosek Rady Bezpieczeństwa ONZ z lipca dotyczący opracowania przez społeczność międzynarodową zintegrowanej strategii regionalnej w związku z sytuacją w Mali,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2056 z dnia 5 lipca 2012 r. oraz nr 2071 z dnia 12 października 2012 r. w sprawie sytuacji w Mali,
- uwzględniając spotkanie na wysokim szczeblu na temat Sahelu, które odbyło się w Nowym Jorku w dniu 26 września 2012 r., apel sekretarza generalnego ONZ Ban ki-Moona z tego samego dnia o pilne międzynarodowe wsparcie regionu Sahelu oraz mianowanie Romana Prodiego Specjalnym Wysłannikiem Sekretarza Generalnego ONZ,
- uwzględniając przygotowane w ramach misji oceniającej sprawozdanie ONZ z dnia 26 stycznia 2012 r. dotyczące wpływu kryzysu w Libii na region Sahelu,

⁽¹⁾ Dokument 14361/2010.

⁽²⁾ Dokument 8067/2012.

⁽³⁾ SC/10737.

⁽⁴⁾ SC/10767.

- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1325 (2000 r.) na temat kobiet, pokoju i bezpieczeństwa oraz nr 1888 (2008 r.), 1820 (2009 r.) i 1960 (2010 r.) w sprawie przemocy seksualnej podczas konfliktów zbrojnych,
- uwzględniając apel agencji ONZ ds. uchodźców (UNHCR) z dnia 23 lutego 2012 r. o udzielenie wsparcia finansowego w wysokości 35,6 mln USD na rozwiązywanie rosnącego kryzysu humanitarnego w Mali,
- uwzględniając sprawozdania i apele różnych agencji ONZ:
 - (i) apel UNICEF o kwotę 26 mln USD na rzecz Mali i o potępienie rekrutowania przez zbrojne ugrupowania na północy kraju do celów militarnych dzieci od 12 roku życia,
 - (ii) apel UNHCR oraz WHO o zapewnienie dodatkowych funduszy na rzecz tysięcy ludzi cierpiących z powodu braku bezpieczeństwa żywnościowego w regionie Sahelu,
 - (iii) apel OCHA, z którego wynika, że kryzys bezpieczeństwa stanowi zagrożenie dla 4,6 mln ludzi,
- uwzględniając oświadczenie Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka potępiające poważne przypadki łamania praw człowieka na północy i południu kraju,
- uwzględniając protokół do konwencji Unii Afrykańskiej w sprawie zapobiegania terroryzmowi i zwalczania go, przyjęty w Addis Abebie w dniu 8 lipca 2004 r. podczas trzeciej sesji zwyczajnej Konferencji Unii Afrykańskiej, a także komunikat końcowy Rady Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej z dnia 14 lipca 2012 r. w sprawie sytuacji w Mali,
- uwzględniając apel urzędującego przewodniczącego Unii Afrykańskiej i prezydenta Beninu Boniego Yayi, wzywającego społeczność międzynarodową do współpracy z Unią Afrykańską w celu zapobiegania katastrofom humanitarnym na wielką skalę, po którym 19 października 2012 r. w Bamako odbyło się spotkanie grupy wsparcia i monitorowania sytuacji w Mali, zorganizowane z inicjatywy Unii Afrykańskiej w porozumieniu z Organizacją Narodów Zjednoczonych oraz Wspólnotą Państw Afryki Zachodniej,
- uwzględniając decyzję Unii Afrykańskiej z dnia 13 listopada 2012 r. popierającą zharmonizowaną koncepcję operacyjną dotyczącą planowego rozmieszczenia międzynarodowej misji wsparcia w Mali pod dowództwem sił afrykańskich (AFISA) oraz zalecenie Unii Afrykańskiej dotyczące zatwierdzenia przez Radę Bezpieczeństwa ONZ misji na okres jednego roku,
- uwzględniając odpowiednie przepisy protokołu ECOWAS dotyczącego mechanizmu zapobiegania konfliktowi, radzenia sobie z nim i rozwiązywania go oraz utrzymania pokoju i bezpieczeństwa,
- uwzględniając deklarację z Wagadugu z dnia 15 kwietnia 2012 r., umowę ramową między wojskową juntą a ECOWAS z dnia 6 kwietnia 2012 r. oraz zobowiązanie z dnia 1 kwietnia 2012 r. dotyczące przywrócenia porządku konstytucyjnego,
- uwzględniając komunikat końcowy z sesji nadzwyczajnej konferencji szefów państw i rządów ECOWAS w sprawie Mali z dnia 11 listopada 2012 r., w którym ogłoszono decyzję o przyjęciu zharmonizowanej koncepcji operacyjnej dotyczącej rozmieszczenia sił międzynarodowych pod dowództwem sił afrykańskich,
- uwzględniając wszczęcie przez prokuratora Międzynarodowego Trybunału Karnego, na wniosek rządu Mali, „wstępnego postępowania wyjaśniającego” oraz kompetencję Międzynarodowego Trybunału Karnego w zakresie przestępstw popełnionych na północy kraju: gwałtów, masakry ludności cywilnej, rekrutowania do wojska dzieci, tortur, grabieży, wymuszonych zaginięć oraz niszczenia szpitali, sądów, urzędów miejskich, szkół, kościołów, meczetów i mauzoleów,
- uwzględniając pismo tymczasowego prezydenta Mali Dioncaoundy Traoré do sekretarza generalnego ONZ, w którym nawołuje on do przyjęcia przez Radę Bezpieczeństwa ONZ rezolucji zezwalającej, zgodnie z rozdziałem VII Karty Narodów Zjednoczonych, na interwencję międzynarodowych sił zbrojnych w celu udzielenia wojsku Mali pomocy w odzyskaniu kontroli nad okupowanymi regionami na północy kraju,

- uwzględniając sprawozdanie Międzynarodowej Grupy ds. Sytuacji Kryzysowych z dnia 24 sierpnia 2012 r., sprawozdanie Human Rights Watch za rok 2012 na temat poważnych nadużyć wobec ludności lokalnej oraz sprawozdanie Amnesty International dotyczące wymuszonych zaginięć, egzekucji pozasądowych oraz tortur, których dopuszczała się junta,
- A. mając na uwadze, że dnia 17 stycznia 2012 r., po powstaniu ugrupowań islamistycznych bojówek sprzymierzonych z tuareckimi rebeliantami przeciwko malijskiej armii, na północy Mali doszło do kolejnej fali brutalnych starć;
- B. mając na uwadze, że po buncie oficerów protestujących z powodu braku wystarczającego wsparcia w walce z rebeliantami na północy Mali, dnia 22 marca 2012 r. doszło do zamachu stanu, który położył kres długotrwałemu procesowi demokratycznemu w Mali rozpoczętemu ponad dwadzieścia lat temu, przerwał proces wyborczy i umożliwił działającym nielegalnie ugrupowaniom zbrojnym przesunąć się na południe kraju;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z konstytucją z dnia 25 lutego 1992 r. przewodniczący Zgromadzenia Narodowego został ogłoszony pełniącym obowiązki prezydenta republiki;
- D. mając na uwadze falę niepopartych żadną procedurą sądową aresztowań przywódców politycznych, w tym dwóch kandydatów startujących w wyborach prezydenckich, a także wyższego dowództwa wojskowego, które przetrzymywano w obozach wojskowych;
- E. mając na uwadze „wezwanie do dialogu” wydane przez prezydenta Traoré w celu zachowania jedności Mali oraz mając na uwadze, że negocjacje z siłami okupującymi północ kraju byłyby możliwe tylko na podstawie zobowiązania do przestrzegania integralności terytorialnej kraju oraz zdecydowanego odrzucenia przemocy, terroryzmu i przestępczości zorganizowanej;
- F. mając na uwadze, że przed powołanym rządem tymczasowym stoi wiele wyzwań, w tym głęboki kryzys bezpieczeństwa, kryzys polityczny, gospodarczy i społeczny, któremu towarzyszy wzrost bezrobocia, a także mając na uwadze, że tylko prawowite i demokratycznie wybrane władze mogą trwale rozwiązać problem kryzysu;
- G. mając na uwadze, że region Sahelu ze względu na duże znaczenie dla bezpieczeństwa Maghrebu, Afryki i Europy, jest kluczowym obszarem pomiędzy Afryką Subsaharyjską a Europą i w związku z tym powinien być przedmiotem zainteresowania całej społeczności międzynarodowej, której celem powinno być zadbanie o to, by utrzymanie się obecnej sytuacji nie umożliwiło terrorystom umocnienia ich pozycji na północy Mali;
- H. mając na uwadze, że północna część Mali stała się obszarem bezprawia okupowanym przez siły zbrojne, które łamią podstawowe prawa obywateli, dokonując egzekucji pozasądowych, grabieży, gwałtów oraz niszcząc symbole religijne stanowiące część światowego dziedzictwa kulturowego i powód do dumy zarówno dla Mali, dla Afryki, jak i dla świata, a także mając na uwadze, że obszar ten stanowi bazę wsparcia ataków terrorystycznych w państwach Maghrebu, Afryki i Unii Europejskiej oraz umożliwia realizację rozmaitych celów, takich jak rozpowszechnienie handlu ludźmi czy proklamowanie państw islamskich;
- I. mając na uwadze, że Al-kaida Islamskiego Maghrebu (AQMI) oraz inne zbrojne ugrupowania islamskie, takie jak Ansar Dine, Ruch na Rzecz Jedności i Dżihadu w Afryce Zachodniej (MUJAO) czy Boko Haram pochodzące z Nigerii są aktywne w regionie, szczególnie jeśli chodzi o handel narkotykami, bronią, papierosami oraz ludźmi, a także zajmują się porywaniem zakładników dla okupu;
- J. mając na uwadze, że tradycje tolerancji, solidarności i szacunku dla człowieka będące elementem praktykowanej w tym regionie formy islamu są lekceważone przez siły okupujące północ Mali;

- K. mając na uwadze, że od 2008 r. w Sahelu uprowadzono ponad 25 osób z krajów Zachodu; mając na uwadze, że wśród ofiar uprowadzenia byli turyści, pracownicy organizacji pozarządowych oraz dyplomaci różnych narodowości, głównie Europejczycy i Algierczycy; mając na uwadze, że pewna liczba tych zakładników jest w dalszym ciągu przetrzymywana, co dotyczy również grupy Francuzów uprowadzonych we wrześniu 2010 r.;
- L. mając na uwadze, że kwoty zebrane w ramach okupu za około 40 zakładników uprowadzonych od 2003 r. stanowią dla AQMI oraz jej sojuszników główne źródło przychodów, umożliwiając im finansowanie zakupu broni, logistyki i rekrutacji, a także opłacanie wspólników, co oznacza, że wysiłki na rzecz zwalczania terroryzmu wymagają również wysiłków na rzecz zwalczania nielegalnych obiegów finansowych oraz rajów podatkowych;
- M. mając na uwadze, że rozległy obszar północnych regionów Mali oraz nieszczelność granic wymaga dobrej koordynacji w zakresie informacji i działań na szczeblu regionu;
- N. mając na uwadze, że proliferacja broni z Libii na północy Mali, której najwyraźniej nie sprzeciwiają się żadne władze, handel narkotykami i papierosami, wysokie bezrobocie i ubóstwo przyczyniają się w znacznym stopniu do destabilizacji sytuacji w całym regionie oraz stanowią zagrożenie dla bezpieczeństwa i stabilności Afryki od zachodu po Somalię oraz Maghrebu i Unii Europejskiej;
- O. mając na uwadze, że przywrócenie integralności terytorialnej Mali i trwałego pokoju w regionie wymaga skutecznego uczestnictwa rządu Algierii oraz wyraźnego zaangażowania z jego strony;
- P. mając na uwadze unijne inwestycje, szczególnie te służące promowaniu rozwoju w Mali i w regionie;
- Q. mając na uwadze, że potencjalne zasoby naturalne na północy Mali nie mogą być jedyną kwestią budzącą zainteresowanie społeczności międzynarodowej;
- R. mając na uwadze, że zasadniczo przyczynami tych konfliktów są: nieprzestrzeganie praw człowieka, brak praworządności, napięcia na tle etnicznym i religijnym, przestępczość zorganizowana oraz różne formy niesprawiedliwości i nierównego traktowania;
- S. mając na uwadze poważne przypadki łamania praw człowieka w odniesieniu do ludności Mali, za którymi stali uzbrojeni bandyci i do których dochodziło szczególnie na północy Mali, w tym przypadki obcinania kończyn, przypuszczalnie zgodnie z prawem szariatu;
- T. mając na uwadze, że specjalna przedstawiciel sekretarza generalnego ONZ ds. dzieci w konfliktach zbrojnych wyraziła wielkie zaniepokojenie doniesieniami o tym, że na okupowanych obszarach do wojska rekrutowane są dzieci;
- U. mając na uwadze, że ponad 50 % osób wysiedlonych stanowią kobiety i dzieci, które są pozbawione jakiegokolwiek ochrony, a przez to stanowią grupę szczególnie zagrożoną, jak pokazał to przykład stworzenia przez Ansar Dine więzienia dla kobiet aresztowanych za niezakrywanie twarzy chustą;
- V. mając na uwadze poważne reperkusje utrzymującego się braku bezpieczeństwa nie tylko dla gospodarki regionu, ale również w takich dziedzinach jak przydział w ramach budżetu państwa przychodów pochodzących z eksploatacji zasobów na zwalczanie wysokiego bezrobocia wśród młodych ludzi, endemicznego ubóstwa, braku bezpieczeństwa zatrudnienia, skrajnej deprivacji społecznej oraz zjawiska rekrutowania młodych ludzi przez ugrupowania terrorystyczne; mając na uwadze, że w związku z tym w dłuższej perspektywie terroryzm w regionie Sahelu trzeba zwalczać przy pomocy aktywnych działań służących promowaniu rozwoju, sprawiedliwości społecznej, praworządności i integracji;
- W. mając na uwadze, że sytuacja humanitarna na obszarach kontrolowanych przez rebeliantów stale się pogarsza, ponieważ powszechne są grabieże, uprowadzenia i chaos, co zmusza ludzi do ucieczki w regiony, w których żyją w skrajnym ubóstwie i w których nie mają możliwości zaspokojenia podstawowych potrzeb;

- X. mając na uwadze, że z powodu ograbienia obiektów i grabieży zapasów organizacji humanitarnych większość z nich opuściła północną część kraju;
- Y. mając na uwadze, że według szacunków ONZ 4,6 mln ludzi w Mali, z tego 1,6 mln na północy kraju, jest zagrożonych brakiem bezpieczeństwa żywnościowego, głównie ze względu na wstrzymanie programów pomocy ze względu na niebezpieczną sytuację;
- Z. mając na uwadze, że strony konfliktu doprowadziły do utworzenia korytarzy humanitarnych służących niesieniu pomocy ludności na północy Mali, dzięki czemu malijski Czerwony Krzyż może dostarczać żywność;
- AA. mając na uwadze systematyczne niszczenie w Timbuktu i Gao zabytków wpisanych na listę światowego dziedzictwa UNESCO;
1. potępia:
- zawieszenie procesu demokratycznego w Mali;
 - proklamowanie przez Narodowy Ruch Wyzwolenia Azawadu (MNLA) państwa Azawad obejmującego część terytorium Republiki Mali, wbrew woli dwóch trzecich ludności;
 - akty przemocy dokonane przez ugrupowania zbrojne;
 - akty okrucieństwa popełnione w Aguelhoc, Téssalit, Gao i Timbuktu, które muszą być uznane za zbrodnie wojenne; akty terrorystyczne wymierzone w cywilów i kobiety, w szczególności uprowadzenia, gwałty, obcinanie kończyn, codzienne chłosty oraz innego rodzaju poniżające traktowanie;
 - profanację mauzoleów oraz grabież majątku kulturowego;
 - zniszczenie przez ugrupowania zbrojne wszystkich narzędzi rozwoju, w szczególności szpitali, szkół, ośrodków zdrowia, banków oraz urzędów odpowiedzialnych za ogólną administrację, które dotyka ludność Mali oraz sąsiednich państw;
2. potępia przemoc wobec pełniącego obowiązki prezydenta Dioncoundy Traoré, do jakiej posunięto się dnia 21 maja 2012 r.;
3. zdecydowanie potępia wszelkie siłowe przejęcia władzy, wszelkie akty terroryzmu oraz ograbianie szpitali, szkół, budynków agencji pomocowych i budynków rządowych, wszelkie formy okrutnego i niehumanitarnego wymierzania kary oraz wszelkie zbrodnie wojenne i uprowadzenia, a także wyraża głęboki żal, że za sprawą takich działań śmierć ponieśli niewinni cywile;
4. zdecydowanie potępia łamanie praw człowieka w stosunku do ludności cywilnej w Mali, szczególnie personelu medycznego, tradycyjnych przywódców, nauczycieli i dziennikarzy;
5. wyraża poważne zaniepokojenie faktem rekrutowania do wojska dzieci i podkreśla, że należy zapewnić wsparcie, szczególnie kobietom i dziewczętom;
6. uznaje ogłoszenie niepodległości Azawadu za nieważne i stwierdza, że Mali jest państwem niezależnym, suwerennym, świeckim i niepodzielnym;
7. potępia udzielanie przez kogokolwiek wsparcia osobom odpowiedzialnym za akty terrorystyczne;

8. wzywa do przywrócenia integralności terytorialnej Mali, a także przywrócenia pokoju, demokracji i stabilności w regionie;
9. wzywa rząd jedności narodowej oraz ECOWAS do starań na rzecz dotrzymania terminu 45 dni wyznaczonego w ust. 7 rezolucji nr 2071 na dostarczenie „szczegółowych i wykonalnych zaleceń”, „koncepcji strategicznej” oraz „koncepcji operacji” w odniesieniu do operacji afrykańskiej zatwierdzonej przez Radę Bezpieczeństwa ONZ;
10. wzywa Radę Bezpieczeństwa ONZ do jak najszybszego zareagowania na apel tymczasowych władz Mali o to, by siły międzynarodowe w celu ukrócenia cierpienia ludności wsparły malijskie siły zbrojne w odzyskiwaniu kontroli nad okupowanymi regionami na północy Mali zgodnie z ust. 6 rezolucji nr 2071;
11. wzywa rząd tymczasowy do przeprowadzenia śledztwa w sprawie zaginięć żołnierzy 33. pułku spadochronowego („czerwonych beretów”) oraz przemocy zastosowanej w stosunku do nich, a także postawienia odpowiedzialnych za nią osób przed sądem;
12. wzywa ECOWAS oraz UE do wspierania demokratyzacji oraz rozwoju państwa, co stanowi główny sposób zwalczania nietolerancji i przemocy;
13. ubolewa nad rosnącymi w państwie wpływami takiej odmiany islamu, która jest upolityczniona, nietolerancyjna i charakteryzuje się przemocą;
14. przypomina, że jedynym prawowitym sposobem wyrażania prawa obywateli do samostanowienia jest dokonywanie tego w drodze wolnych i sprawiedliwych wyborów, a zatem wyraża nadzieję, że szybko dojdzie do przywrócenia konstytucyjnego, demokratycznego ładu poprzez wznowienie wolnego i demokratycznego procesu wyborczego w terminie wyznaczonym w planie działania oraz umowie ramowej z dnia 6 kwietnia 2012 r.;
15. wzywa do natychmiastowego uwolnienia zakładników, przekazuje szczere wyrazy współczucia ich rodzinom oraz składa kondolencje rodzinom tych zakładników, których poddano egzekucji;
16. wzywa wszystkie zaangażowane strony – szczególnie polityków Mali – do zachowania powściągliwości i wykazywania jedności z myślą o przywróceniu i umocnieniu autorytetu władz publicznych, a także ułatwieniu wdrażania inicjatyw podejmowanych na szczeblu regionalnym lub międzynarodowym;
17. wzywa do rozpoczęcia dochodzenia w sprawie aktów okrucieństwa popełnionych w Mali w ostatnich miesiącach; wzywa MTK do zapoznania się z materiałami przekazanymi przez rząd Mali i ścigania wszystkich osób, które dopuściły się zbrodni wojennych oraz zbrodni przeciwko ludzkości;
18. wzywa MNLA, MUJAO oraz ruch Ansar Dine do natychmiastowego zrzeczenia się kontroli nad strefami okupowanymi na rzecz właściwych władz Mali zgodnie z konstytucją Mali oraz przepisami międzynarodowymi;
19. podkreśla zapotrzebowanie na skuteczne środki służące zlikwidowaniu źródeł finansowania terrorystów i ich wspólników; wzywa do przyjęcia środków, za którymi opowiada się Biuro Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przemoczości (UNODC), oraz do uruchomienia specjalnego programu „Tracfin”;
20. ubolewa nad wolnym tempem wprowadzania przez UE – w ścisłej współpracy z ECOWAS, UA oraz ONZ – planowanych sankcji przeciwko ugrupowaniom zbrojnym działającym na północy Mali oraz przeciwko tym, którzy uniemożliwiają przywrócenie ładu konstytucyjnego;

21. apeluje, aby wszystkie środki podejmowane w celu zwalczania terroryzmu były zgodne z międzynarodowymi konwencjami i protokołami w dziedzinie praw człowieka;
22. wyraża pełne braterstwo i solidarność z kobietami, mężczyznami i dziećmi z północy Mali;
23. z zadowoleniem przyjmuje:
 - szybkość, z jaką społeczność międzynarodowa potępiła rozbiór Mali;
 - jednoznaczne oświadczenie Rady Bezpieczeństwa ONZ nawołujące do poszanowania integralności terytorialnej Republiki Mali;
 - podpisanie umowy ramowej i apeluje do wszystkich zaangażowanych malijskich stron o stosowanie się do niej;
 - otwarcie korytarzy humanitarnych, które mają pomóc dziesiątkom tysięcy przesiedleńców;
 - zrozumienie okazane przez sąsiednie państwa, które przyjęły dziesiątki tysięcy uchodźców, oraz udzielone przez nie wsparcie;
 - umowę pomiędzy Mali a ECOWAS dotyczącą rozmieszczenia sił wojskowych w celu odzyskania kontroli nad północą kraju;
24. wyraża uznanie dla działań mediacyjnych ECOWAS oraz z zadowoleniem przyjmuje działania ECOWAS, Unii Afrykańskiej oraz ONZ, a także sąsiednich państw, mające na celu udzielenie Mali pomocy w podjęciu konkretnych środków służących ochronie suwerenności, jedności i integralności terytorialnej;
25. z zadowoleniem przyjmuje zawartą między rządem malijskim a ECOWAS umowę z dnia 23 września 2012 r. prowadzącą do rozmieszczenia w Mali afrykańskich sił wojskowych;
26. wzywa ECOWAS do kontynuowania wysiłków oraz wzywa Unię Europejską, aby aktywnie zaangażowała się w przywrócenie pokoju oraz integralności terytorialnej Mali wspólnie z ECOWAS i Organizacją Narodów Zjednoczonych;
27. z zadowoleniem przyjmuje mediację ze strony Burkina Faso i wzywa rząd Mali do powołania narodowej komisji negocjacyjnej, która wesprze mediację międzynarodową;
28. z zadowoleniem przyjmuje decyzję sekretarza generalnego ONZ o mianowaniu specjalnego wysłannika ds. Mali oraz decyzję Unii Afrykańskiej o mianowaniu wysokiego przedstawiciela ds. Mali i Sahelu;
29. z zadowoleniem przyjmuje rezolucję nr 2071 Rady Bezpieczeństwa ONZ na mocy rozdziału VII Karty Narodów Zjednoczonych oraz rosnące międzynarodowe zainteresowanie regionem Sahelu i Mali, o którym świadczy również spotkanie wysokiego szczebla zorganizowane przy okazji Zgromadzenia Ogólnego ONZ w dniu 26 września 2012 r. oraz opracowanie projektu zintegrowanej strategii ONZ na rzecz Sahelu;
30. wzywa rządy państw Afryki Zachodniej i Maghrebu do walki z proliferacją broni i z handlem narkotykami poprzez umieszczenie zrównoważonego i trwałego rozwoju w centrum ich polityki rozwojowej w celu świadczenia podstawowych usług publicznych na rzecz ogółu społeczeństwa, a w szczególności tworzenia miejsc pracy dla ludzi młodych;
31. wyraża nadzieję, że państwa afrykańskie, które nie są członkami ECOWAS, lecz są bezpośrednio dotknięte sytuacją w regionie Sahelu i na Saharze, zostaną zaangażowane w działania;

32. wyraża nadzieję, że wspólny komitet sztabu operacyjnego (CEMOC) utworzony w 2010 r. przez Algierię, Mali, Mauretanię i Niger w celu koordynowania walki z terroryzmem, przestępczością zorganizowaną oraz handlem narkotykami w regionie Sahelu i Sahary odegra w końcu aktywną rolę;
33. nawołuje do stworzenia wspólnego unijnego planu szczegółowej oceny wsparcia działań mającego na celu rozwiązanie sytuacji kryzysowej w regionie Sahelu oraz konfliktu zbrojnego w Mali; uważa, że Unia Europejska powinna aktywnie zaangażować się w przywracanie pokoju, bezpieczeństwa i suwerenności Mali wspólnie z ECOWAS, Unią Afrykańską i ONZ; apeluje do Unii Europejskiej o zapewnienie koniecznego wsparcia działań wojskowych prowadzonych przez ECOWAS;
34. z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie w dniu 1 sierpnia 2012 r. misji EUCAP Sahel Niger prowadzonej w ramach WPBiO;
35. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady Ministrów Spraw Zagranicznych UE z dnia 19 listopada 2012 r. przypominające o zamiarze UE dotyczącym udzielenia wsparcia finansowego na afrykańską operację w Mali oraz przyjmujące z zadowoleniem propozycję misji w ramach Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony pod egidą ONZ;
36. podkreśla, że europejska interwencja wojskowa w wymiarze bojowym nie wchodzi w grę, jednak wyraża nadzieję, że UE będzie w stanie przychylnie odnieść się, pod egidą ONZ, do wniosku władz Mali o wsparcie logistyczne służące zabezpieczeniu instytucji, reorganizacji sił zbrojnych oraz sił bezpieczeństwa pod cywilną kontrolą oraz przywróceniu integralności terytorialnej;
37. jest przekonany, że trwałe rozwiązanie konfliktu w regionie powinno prowadzić do umocnienia instytucji państwowych, aktywnego udziału obywateli w podejmowaniu decyzji oraz stworzenia podstaw zrównoważonego i sprawiedliwego rozwoju gospodarczego;
38. wzywa rząd Mali do tego, by na terenach, gdzie dokonuje się inwestycji międzynarodowych, dążył do prowadzenia sprawiedliwej polityki w zakresie dostępu do gruntów i wody dla całej ludności Mali;
39. jest zdania, że pokojowe rozwiązanie konfliktu w Mali wymaga dotarcia do sedna konfliktu, co oznacza konieczność zagwarantowania dystrybucji zasobów i uzyskiwanych z ich tytułu przychodów w ramach budżetu państwa w celu zapewnienia zrównoważonego i sprawiedliwego rozwoju różnych regionów oraz poszanowania praw człowieka;
40. apeluje o stosowanie się do przepisów prawa krajowego oraz konwencji międzynarodowych w zakresie realizowania inwestycji wydobywczych;
41. ponownie wyraża poważne zaniepokojenie gwałtownie pogarszającą się sytuacją humanitarną i kryzysem żywnościowym oraz wzywa Unię Europejską i jej państwa członkowskie do zwiększenia i przyspieszenia dostaw żywności w ramach pomocy humanitarnej dla ludności znajdującej się w potrzebie;
42. wzywa społeczność międzynarodową do udzielenia wsparcia sąsiadom Mali, którzy przyjmują dziesiątki tysięcy uchodźców;
43. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji instytucjom Unii Europejskiej i Unii Afrykańskiej, grupie AKP, ECOWAS, sekretarzowi generalnemu ONZ, a także rządowi, parlamentowi oraz tymczasowemu prezydentowi Mali.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie niestabilnej i niebezpiecznej sytuacji w regionie Wielkich Jezior, a w szczególności we wschodniej części Demokratycznej Republiki Konga

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

— na posiedzeniu w Paramaribo (Surinam) w dniach 27–29 listopada 2012 r.,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 29 listopada 2012 r. w Paramaribo (Surinam).

- uwzględniając art. 18 ust. 2 swojego Regulaminu,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami Grupy Państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. i zmienioną następnie w 2005 r. i 2010 r.,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka (1948 r.) oraz Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych (1966 r.),
- uwzględniając art. 3 konwencji genewskiej z 1949 r. i protokół II do tej konwencji, które zakazują egzekucji pozasądowych, gwałtów, przymusowej mobilizacji i innych aktów okrucieństwa,
- uwzględniając Konwencję o prawach dziecka z dnia 20 listopada 1989 r., która w szczególności zakazuje angażowania dzieci w konflikty zbrojne,
- uwzględniając Protokół fakultatywny do Międzynarodowej konwencji o prawach dziecka w sprawie angażowania dzieci w konflikty zbrojne, który został ratyfikowany przez kraje regionu Wielkich Jezior,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ, w szczególności rezolucje nr 2076 (2012r.), 2053 (2012 r.), 1925 (2010 r.) i 1856 (2008 r.) w sprawie sytuacji w Demokratycznej Republice Konga (DR Konga), w których określono mandat misji ONZ w DR Konga (MONUSCO), deklarację Rady Bezpieczeństwa z dnia 2 sierpnia 2012 r. oraz comiesięczne sprawozdania sekretarza generalnego ONZ na ten temat,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1325 (2000), 1820 (2008 r.), 1888 (2009 r.) i 1960 (2010 r.) w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 60/1 z dnia 24 października 2005 r. w sprawie wyników światowego szczytu 2005, w szczególności jej ust. 138–140 dotyczące odpowiedzialności za ochronę ludności,
- uwzględniając Akt założycielski Unii Afrykańskiej, czyli Traktat z Lomé, przyjęty na nadzwyczajnym szczycie szefów państw i rządów Organizacji Jedności Afrykańskiej w Lomé w lipcu 2000 r.,
- uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów ratyfikowaną przez DR Konga w 1982 r.,
- uwzględniając decyzję Rady Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej z dnia 19 września 2012 r. w sprawie sytuacji w zakresie bezpieczeństwa we wschodniej części DR Konga,
- uwzględniając konkluzje Rady Ministrów Spraw Zagranicznych UE z dni 25 czerwca i 19 listopada 2012 r. w sprawie sytuacji we wschodniej części DR Konga,
- uwzględniając wytyczne Unii Europejskiej z 2004 r. dotyczące ochrony obrońców praw człowieka oraz lokalną strategię wdrażania wytycznych w DR Konga, przyjęte przez szefów misji w dniu 20 marca 2010 r.,

- uwzględniając projekt wspólnego działania Rady 2009/769/WPZiB z dnia 19 października 2009 r. zmieniającego wspólne działanie 2007/405/WPZiB w sprawie misji policyjnej Unii Europejskiej w zakresie reformy systemu bezpieczeństwa, mającej odniesienie do wymiaru sprawiedliwości w Demokratycznej Republice Konga (EUPOL DR Konga),
- uwzględniając misję ds. reformy sektora bezpieczeństwa EUSEC DR Konga ustanowioną w czerwcu 2005 r. (wspólne działanie Rady 2005/355/WPZiB z dnia 2 maja 2005 r. w sprawie misji doradczej i pomocowej Unii Europejskiej w zakresie reformy sektora bezpieczeństwa w DR Konga),
- uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 23 sierpnia 2010 r. w sprawie niedawnych masowych gwałtów dokonywanych na ludności cywilnej przez członków uzbrojonych ugrupowań we wschodniej części DR Konga,
- uwzględniając oświadczenie przewodniczącego Rady Bezpieczeństwa ONZ z dnia 19 października 2012 r.,
- uwzględniając oświadczenie byłej specjalnej przedstawiciel sekretarza generalnego ONZ ds. przemocy seksualnej w konfliktach Margot Wallström z dnia 23 czerwca 2011 r.,
- uwzględniając wcześniejsze rezolucje Parlamentu Europejskiego w sprawie DR Konga, w szczególności rezolucję z dnia 12 czerwca 2012 r. w sprawie następstw wyborów w DR Konga,
- uwzględniając oświadczenie przewodniczącego Rady Europejskiej Hermana Van Rompuya z dnia 27 września 2012 r.,
- uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej / wysokiej przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa Catherine Ashton z dni 7 czerwca, 12 czerwca, 10 lipca i 23 listopada 2012 r.,
- uwzględniając oświadczenie europejskiego komisarza ds. rozwoju Andrisa Piebalgsa z dnia 22 lutego 2011 r. pt. „DR Konga: krok w kierunku położenia kresu bezkarności”,
- uwzględniając oświadczenie europejskiej komisarz ds. współpracy międzynarodowej, pomocy humanitarnej i reagowania kryzysowego Kristaliny Georgiewej z dnia 26 czerwca 2012 r. dotyczące pogorszenia się sytuacji humanitarnej w DR Konga,
- uwzględniając Pakt na rzecz bezpieczeństwa, stabilności i rozwoju w Regionie Wielkich Jezior przyjęty w Nairobi w grudniu 2006 r. przez szefów państw i rządów państw członkowskich Międzynarodowej Konferencji w sprawie Regionu Wielkich Jezior, który wszedł w życie w czerwcu 2008 r.,
- uwzględniając oświadczenia szefów państw i rządów państw członkowskich Międzynarodowej Konferencji w sprawie Regionu Wielkich Jezior dotyczące bezpieczeństwa we wschodniej części DR Konga, szczególnie oświadczenie z dnia 24 listopada 2012 r.,
- uwzględniając rezolucję Międzynarodowej Organizacji Frankofonii (OIF) przyjętą na 14. szczycie państw frankofońskich w Kinszasie w dniach 13 i 14 października 2012 r. w sprawie sytuacji w DR Konga,
- uwzględniając pismo z dnia 21 czerwca 2012 r. skierowane przez przewodniczącego komitetu Rady Bezpieczeństwa utworzonego na mocy rezolucji nr 1533 (2004 r.) do przewodniczącego Rady Bezpieczeństwa, w którym to piśmie przedłożono okresowe sprawozdanie grupy ekspertów ds. DR Konga i towarzyszące mu załączniki oraz zwrócono się o ich publikację w formie dokumentu Rady (S/2012/348),
- uwzględniając sprawozdania organizacji praw człowieka dotyczące poważnych naruszeń praw człowieka popełnianych we wschodniej części DR Konga,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie DR Konga oraz regionu Wielkich Jezior, a zwłaszcza rezolucję z dnia 22 listopada 2007 r.,
- A. mając na uwadze, że w kwietniu 2012 r. grupy należące do sił zbrojnych DR Konga (FARDC) wszczęły zamieszki we wschodniej części kraju, a konkretnie w prowincji Kiwu Północne, oraz że zamieszki te szybko przerodziły się w bunt zbrojny pod nazwą „Ruch 23 marca” (M23), którego członkowie wezwali rząd DR Konga i ugrupowanie zbrojne znane jako Narodowy Kongres na Rzecz Obrony Ludu (CNDP) do stosowania porozumienia pokojowego podpisanego w Gomie w dniu 23 marca 2009 r.;
 - B. mając na uwadze, że w ostatnich latach cykle działań wojennych w DR Konga są związane szczególnie z konfliktem pomiędzy grupami rebeliantów, do których należą M23, grupa Mai-Mai, Demokratyczne Siły Wyzwolenia Rwandy (FDLR) i rwandyjscy rebelianci Hutu a siłami zbrojnymi DR Konga (FARDC);
 - C. mając na uwadze, że przez blisko osiem miesięcy grupa rebeliantów M23 zajmowała znaczną część prowincji Kiwu Północne, że stworzyła własną administrację oraz że w konsekwencji ta część prowincji pozostaje całkowicie poza kontrolą państwową DR Konga, co powoduje ciągłą niestabilność i brak bezpieczeństwa;
 - D. mając na uwadze poważne zagrożenia, jakie stan wojny oraz obecność nieregularnych grup zbrojnych w regionie Wielkich Jezior stwarza dla pokoju, bezpieczeństwa, stabilności oraz rozwoju gospodarczo-społecznego, zarówno w DR Konga, jak i w całym regionie; mając na uwadze poważne naruszenia praw człowieka oraz kryzys humanitarny wynikający z tej sytuacji;
 - E. mając na uwadze sprawozdanie sporządzone przez ekspertów ONZ w czerwcu 2012 r., zawierające ocenę wprowadzenia w DR Konga embarga na broń, oraz reakcje właściwych władz na zarzuty przedstawione w sprawozdaniu;
 - F. mając na uwadze starania państw członkowskich Międzynarodowej Konferencji w sprawie Regionu Wielkich Jezior, Południowoafrykańskiej Wspólnoty Rozwoju (SADC), UE, UA oraz ONZ, podejmowane w celu znalezienia konstruktywnego politycznego rozwiązania konfliktu we wschodniej części DR Konga oraz zapewnienia poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności, demokracji i praworządności, a także w celu zapewnienia dobrostanu i bezpieczeństwa ludności dotkniętej konfliktem;
 - G. mając na uwadze, że państwa członkowskie Międzynarodowej Konferencji w sprawie Regionu Wielkich Jezior stworzyły wspólny mechanizm kontroli służący monitorowaniu ruchów oddziałów we wschodniej części DR Konga i postanowiły rozmieścić neutralne siły międzynarodowe;
 - H. mając na uwadze, że Rada Bezpieczeństwa ONZ rezolucją nr 2053 (2012 r.) przedłużyła do 30 czerwca 2013 r. mandat misji stabilizacyjnej ONZ w DR Konga (MONUSCO);
 - I. mając na uwadze, że od początku tej wojny we wschodniej części DR Konga dochodzi do powtarzających się aktów okrucieństwa, stanowiących naruszenia praw człowieka i zbrodnie wojenne, takich jak gwałty zbiorowe, w tym gwałty na nieletnich dziewczętach, tortury, masakry ludności cywilnej i powszechne wcielanie do wojska dzieci;
 - J. mając na uwadze, że stosowanie przemocy seksualnej i szerzące się gwałty wywołują tragiczne skutki, takie jak fizyczne i psychiczne wyniszczenie ofiar, i muszą być uznawane za zbrodnie wojenne;
 - K. mając na uwadze, że fakt, iż osoby odpowiedzialne za łamanie praw człowieka i zbrodnie wojenne nie są ścigane, sprzyja klimatowi bezkarności i zachęca do popełniania kolejnych zbrodni;
 - L. mając na uwadze, że ze względu na wspomniane zbrodnie oraz walki między FARDC a rebeliantami M23, ponad 2,4 mln ludności kongijskiej zamieszkującej tereny walk zostały przesiedlone, a 420 000 ludzi uciekło do państw ościennych, a także mając na uwadze, że żyją oni w nieludzkich warunkach;

- M. mając na uwadze, że Unia Europejska przyczynia się do przywrócenia zdolności działania wymiarowi sprawiedliwości i siłom bezpieczeństwa (policji i wojsku), a także dąży do usprawnienia ich funkcjonowania poprzez udzielanie pomocy finansowej i technicznej oraz szkolenie personelu w ramach misji EUSEC RD i EUPOL RD;
- N. mając na uwadze, że DR Konga posiada obfite zasoby naturalne oraz że nieustanne nielegalne wydobycie tych zasobów, szczególnie znajdujących się na wschodzie DR Konga i pozostających często pod kontrolą uzbrojonych grup paramilitarnych, pomaga w finansowaniu i dalszym trwaniu konfliktu oraz stanowi przyczynę braku bezpieczeństwa w całym regionie;
- O. mając na uwadze, że rosnące bezrobocie, kryzys społeczny, kryzys żywnościowy, niewystarczający poziom podstawowych usług, ubożenie ludności oraz degradacja środowiska również częściowo przyczyniają się do niestabilności regionu; mając na uwadze, że problemy te wymagają kompleksowego planu i strategii rozwoju;
- P. mając na uwadze, że konflikty, które poprzedziły obecną sytuację, mają w dalszym ciągu wpływ na bieżące wydarzenia; mając na uwadze, że konieczne jest zaradzenie skutkom konfliktów, w szczególności poprzez rozbrojenie, demobilizację i ponowną integrację byłych bojowników, repatriację uchodźców, powrót osób przesiedlonych na terytorium kraju do ich miejsc zamieszkania oraz wdrożenie realnych programów rozwoju;
- Q. mając na uwadze, że konieczne jest podjęcie wszelkich niezbędnych środków służących zakończeniu konfliktów, rozbrojeniu i rozwiązaniu uzbrojonych grup oraz uprzedzaniu przyszłych konfliktów w celu utrwalenia pokoju i demokracji, promowania w regionie stabilności i rozwoju, które sprzyjają dobrostanowi wszystkich mieszkańców regionu Wielkich Jezior, a także umożliwienia prawowitym instytucjom DR Konga skierowania energii na odbudowę państwa zniszczonego kolejnymi wojnami,
1. wyraża głębokie zaniepokojenie pogorszeniem się ogólnej sytuacji we wschodniej części DR Konga, co wiąże się z poważnymi konsekwencjami natury politycznej, gospodarczej, społecznej, humanitarnej oraz konsekwencjami związanymi z bezpieczeństwem w DR Konga oraz w całym regionie;
 2. zdecydowanie potępia ataki ze strony M23 oraz wszystkich innych szkodliwych sił na wschodzie DR Konga w ostatnich miesiącach; sprzeciwia się jakimkolwiek zewnętrznym ingerencjom w konflikt i wzywa wszystkie zaangażowane strony z regionu do działania w dobrej wierze na rzecz przywrócenia pokoju; nawołuje ponadto do natychmiastowego wdrożenia planu wychodzenia z kryzysu przyjętego w Kampali dnia 24 listopada 2012 r., a także wyraża uznanie dla starań dyplomatycznych podjętych w tym celu przez prezydenta Republiki Konga Denisa Sassou Nguesso;
 3. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki państw członkowskich Międzynarodowej Konferencji w sprawie Regionu Wielkich Jezior, Unii Afrykańskiej oraz ONZ w zakresie zabiegów i inicjatyw na rzecz wypracowania trwałego i pokojowego rozwiązania politycznego tego kryzysu;
 4. wzywa rząd DR Konga oraz rządy krajów ościennych do poczynienia niezbędnych kroków w kierunku wypracowania rozwiązania strukturalnego, które przyniesie trwały pokój, bezpieczeństwo, stabilność, rozwój gospodarczy oraz zagwarantuje przestrzeganie praw człowieka w regionie dzięki współpracy, stałemu dialogowi oraz budowaniu zaufania i pojednaniu; potwierdza swoje zobowiązanie do współpracy z DR Konga oraz regionem Wielkich Jezior w tym zakresie;
 5. potępia wszelkie akty przemocy oraz wszelkie przypadki naruszania praw człowieka we wschodniej części DR Konga i w regionie Wielkich Jezior oraz solidaryzuje się z ludnością DR Konga dotkniętą działaniami wojennymi; wzywa wszystkie siły biorące udział w starciach we wschodniej części DR Konga do poszanowania praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarne, do zaprzestania wszelkich ataków na ludność cywilną, a szczególnie na kobiety i dzieci, oraz do umożliwienia agencjom pomocy humanitarnej niesienia pomocy cierpiącej ludności cywilnej;
 6. zdecydowanie potępia akty przemocy seksualnej popełniane na masową skalę w regionie Wielkich Jezior, szczególnie gwałty na kobietach i dziewczętach, oraz wcielanie dzieci do wojska; potępia próbę zamachu na Denisa Mukwege i apeluje o niezależne dochodzenie sądowe, które pozwoli poznać więcej szczegółów na temat tej próby;

7. uważa za konieczne przeprowadzenie bezstronnego i wnikliwego dochodzenia dotyczącego dawnych i najnowszych przypadków naruszenia praw człowieka; wzywa do wskazania, zidentyfikowania, oskarżenia i ukarania zgodnie z krajowym i międzynarodowym prawem karnym osób naruszających prawa człowieka, dopuszczających się zbrodni wojennych, zbrodni przeciwko ludzkości, przemocy seksualnej wobec kobiet oraz wcielania dzieci do wojska;
8. wzywa państwa regionu Wielkich Jezior do tego, aby w ramach procesu budowania praworządności skupiły się na ukróceniu bezkarności, ponieważ jest to jedyny sposób na zapewnienie trwałego pokoju oraz na wyegzekwowanie prawa ofiar do skutecznego dochodzenia roszczeń przed bezstronnym sądem; wzywa rządy państw regionu i państw europejskich do pełnej współpracy z MTK w tym zakresie, a także apeluje o natychmiastowe wykonywanie międzynarodowego nakazu aresztowania;
9. wzywa społeczność międzynarodową, a w szczególności Unię Europejską, Unię Afrykańską oraz ONZ do dalszego podejmowania wszelkich możliwych działań w celu zapewniania bardziej skoordynowanej i skutecznej pomocy ludności zamieszkującej wschodnią część DR Konga oraz do udziału w działaniach będących odpowiedzią na katastrofę humanitarną; wyraża głębokie zaniepokojenie sytuacją oraz liczbą wewnętrznych przesiedleńców oraz uchodźców przebywających w państwach ościennych, a także apeluje o zwiększenie pomocy humanitarnej dla tych osób;
10. wzywa wszystkie władze regionu Wielkich Jezior do współpracy mającej na celu ochronę ludności oraz zapewnienie dostępu do pomocy humanitarnej, ze szczególnym uwzględnieniem grup zagrożonych, takich jak kobiety i dzieci; wyraża uznanie dla Międzynarodowej Konferencji w sprawie Regionu Wielkich Jezior, która zamierza utworzyć fundusz pomocy humanitarnej dla ofiar klęski;
11. nalega, aby rząd DR Konga oraz społeczność międzynarodowa zapewniły wszystkim osobom we wschodniej części DR Konga znajdującym się w potrzebie właściwą opiekę medyczną, w tym wsparcie pourazowe i psychologiczne;
12. uważa, że przejrzyste zasady dostępu do zasobów naturalnych DR Konga oraz kontroli nad nimi, a także sprawiedliwa redystrybucja przychodów z wydobycia zasobów w ramach budżetu państwa są niezbędne z perspektywy zrównoważonego rozwoju kraju, szczególnie w dziedzinie edukacji, zdrowia i bezpieczeństwa; wzywa zatem Unię Afrykańską oraz państwa regionu Wielkich Jezior o podjęcie większej liczby środków służących zwalczaniu nielegalnego wydobycia zasobów naturalnych i handlu nimi, a Unię Europejską oraz całą społeczność międzynarodową o zwiększenie współpracy z DR Konga w tym zakresie;
13. potwierdza niezbywalne i nienaruszalne prawo DR Konga do suwerenności i integralności terytorialnej;
14. domaga się podjęcia wysiłków, zarówno na szczeblu krajowym, jak i międzynarodowym, zmierzających do zwiększenia autorytetu państwa oraz praworządności w DR Konga, szczególnie w dziedzinie sprawowania rządów i bezpieczeństwa, w tym w bliskiej współpracy z misją pomocy wojskowej Unii Europejskiej (EUSEC) oraz misją pomocy policyjnej Unii Europejskiej (EUPOL), które należy kontynuować w celu umocnienia pokoju i bezpieczeństwa zarówno w tym kraju, jak i w całym regionie Wielkich Jezior Afrykańskich;
15. wzywa wszystkie państwa w regionie oraz wszystkie organy międzynarodowe do aktywnej współpracy z władzami DR Konga w celu zlikwidowania i demobilizacji ugrupowań zbrojnych oraz zaprowadzenia trwałego pokoju we wschodniej części DR Konga;
16. wzywa szefów państw i rządów regionu Wielkich Jezior do działania na rzecz rzeczywistego wdrożenia istniejących instrumentów służących regionalnemu pokojowi i rozwojowi oraz wzywa wszystkie państwa-sygnatariuszy Paktu na rzecz bezpieczeństwa, stabilności i rozwoju w regionie Wielkich Jezior Afrykańskich do pełnego wdrożenia go w celu stworzenia i wzmocnienia niezbędnej podstawy dla pokoju i bezpieczeństwa w regionie; wzywa ONZ, UE oraz UA, a także wszystkich sprzyjających regionowi Wielkich Jezior do silnego i aktywnego wsparcia wysiłków na rzecz wdrożenia paktu;
17. wyraża uznanie dla inicjatyw podjętych do tej pory przez Międzynarodową Konferencję w sprawie Regionu Wielkich Jezior i podkreśla znaczenie skutecznego funkcjonowania wspólnego mechanizmu kontroli oraz utworzenie oraz skuteczne rozmieszczenie planowanych neutralnych sił międzynarodowych; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że zaangażowane państwa prowadzą aktywne działania zmierzające do stworzenia wspólnego mechanizmu kontroli;

18. apeluje o reakcję i dalsze działania w związku z zarzutami zawartymi w sprawozdaniu komitetu ds. sankcji powołanego przy Radzie Bezpieczeństwa ONZ oraz w załącznikach do sprawozdania;
19. popiera kontynuację misji stabilizacyjnej MONUSCO w DR Konga, jednocześnie apelując o to, by misja gwarantowała bezpieczeństwo i ochronę ludności kongijskiej z większą skutecznością; zaleca, aby w celu trwałego ustabilizowania sytuacji MONUSCO oraz rząd DR Konga wspierały i ułatwiały podejmowanie lokalnych inicjatyw na rzecz pokoju, szczególnie na terytoriach, na których panują silne napięcia etniczne;
20. zachęca przywódców DR Konga do podjęcia wszelkich niezbędnych inicjatyw na rzecz umocnienia demokracji oraz zapewnienia uczestnictwa wszystkich aktywnych sił wśród ludności kongijskiej w rządzeniu krajem w oparciu o zasady konstytucyjne i prawne;
21. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji Unii Afrykańskiej, Radzie AKP-UE, Radzie Unii Europejskiej oraz Komisji Europejskiej, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, sekretarzowi generalnemu ONZ, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, Radzie Praw Człowieka ONZ, specjalnej przedstawiciel ONZ ds. przemocy seksualnej w konfliktach, państwom członkowskim Międzynarodowej Konferencji w sprawie Regionu Wielkich Jezior oraz prezydentom, premierom i parlamentom zainteresowanych państw członkowskich.

POPRAWKI DO REGULAMINU WSPÓLNEGO ZGROMADZENIA PARLAMENTARNEGO AKP-UE PRZEDSTAWIONE PRZEZ PREZYDIUM ZGODNIE Z ART. 35 REGULAMINU

Regulamin wspólnego zgromadzenia parlamentarnego

Artykuł 1

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne

1. Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE (zwane dalej „Zgromadzeniem”) zostało ustanowione zgodnie z art. 17 umowy o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony.
2. Zgromadzenie składa się z dwóch izb, w skład których wchodzi w równej liczbie przedstawiciele UE i AKP. Członkami Zgromadzenia są, z jednej strony, posłowie do Parlamentu Europejskiego i, z drugiej strony, parlamentarzyści lub – w razie ich braku w wyjątkowych przypadkach, takich jak działanie siły wyższej, o których należy uprzednio powiadomić pisemnie Prezydium Zgromadzenia, o którym mowa w art. 2 (zwane dalej „Prezydium”) – przedstawiciele wyznaczeni przez parlamenty każdego spośród państw AKP. W przypadku braku parlamentu uczestnictwo, bez prawa do głosowania, przedstawiciela państwa AKP uzależnione jest od uprzedniej zgody Zgromadzenia.
3. Uprawnienia członków Zgromadzenia są poświadczane przez nominację na piśmie wystawioną, w przypadku przedstawicieli AKP, przez właściwe władze odnośnych państw oraz, w przypadku przedstawicieli Parlamentu Europejskiego, przez Przewodniczącego Parlamentu.

Artykuł 2

Prezydium

1. Każda izba wybiera przedstawicieli do Prezydium spośród swoich członków zgodnie z własną praktyką.
2. W skład Prezydium wchodzi dwóch współprzewodniczących o tej samej randze oraz dwudziestu czterech wiceprzewodniczących. Członkowie Prezydium są powoływani, w równej liczbie, przez przedstawicieli państw AKP i przedstawicieli Parlamentu Europejskiego zgodnie z procedurą przyjętą przez każdą ze stron.

3. Prezydium przygotowuje prace Zgromadzenia, czuwa nad kontynuacją jego prac i nadaje bieg rezolucjom oraz ustanawia wszelkie niezbędne kontakty z Radą Ministrów AKP-UE i Komitetem Ambasadorów AKP-UE.
4. Prezydium jest odpowiedzialne za koordynowanie prac Zgromadzenia.
5. Prezydium zbiera się, na wniosek współprzewodniczących, co najmniej cztery razy w roku; dwa posiedzenia odbywają się w dniach poprzedzających sesje Zgromadzenia.
6. Prezydium przedkłada Zgromadzeniu propozycję porządku dziennego obrad oraz czuwa, by – w miarę możliwości – połowa punktów wpisanych do porządku dziennego dotyczyła kwestii leżących w interesie wspólnym.

Prezydium może zaproponować ograniczenie czasu wypowiedzi.

7. Prezydium jest organem właściwym w zakresie składu i uprawnień komisji stałych, o których mowa w art. 25 (zwanym dalej „komisjami stałymi”).
8. Prezydium jest organem właściwym do przyjmowania sprawozdań i propozycji rezolucji komisji stałych.
9. Prezydium może także przedkładać kwestie do rozpatrzenia komisjom stałym, które mogą następnie wnieść o zgodę na sporządzenie sprawozdania na temat poszczególnych zagadnień.
10. Prezydium jest odpowiedzialne za nadzór dalszych działań dotyczących rezolucji i decyzji przyjętych przez Zgromadzenie. W przypadku rezolucji przedłożonych przez komisję stałą Prezydium może przekazać odpowiedzialność za nadzór dalszych działań przewodniczącemu oraz sprawozdawcy odpowiedniej komisji stałej.

10a. Prezydium jest odpowiedzialne za omawianie, przy drzwiach zamkniętych, indywidualnych spraw związanych z prawami człowieka.

11. Posiedzenia Prezydium są niejawne.

Artykuł 3

Obecność innych instytucji

1. Rada Ministrów AKP-UE, jak przewidziano w art. 15 umowy o partnerstwie, jest wzywana do **przedstawienia Zgromadzeniu rocznego sprawozdania z wdrażania umowy o partnerstwie. Po tej prezentacji przeprowadzana jest debata.**

2. Na zaproszenie Prezydium Rada Ministrów AKP, Komitet Ambasadorów AKP, a także Rada Unii Europejskiej, **Wysoki Przedstawiciel Unii Europejskiej do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa (zwany dalej „Wysokim Przedstawicielem”)** oraz Komisja Europejska mogą uczestniczyć w sesjach Zgromadzenia.

2a. Na zaproszenie Prezydium Rada Ministrów AKP, a także Rada Unii Europejskiej, Wysoki Przedstawiciel i Komisja Europejska mogą uczestniczyć w posiedzeniach Prezydium w odniesieniu do zagadnień należących do ich odpowiednich kompetencji.

Artykuł 4

Obserwatorzy i inni goście

1. **Następujące państwa będące stałymi obserwatorami mogą oddelegować przedstawiciela do uczestnictwa w sesjach Zgromadzenia:**

- a) państwa będące w trakcie ratyfikacji umowy o partnerstwie;
- b) państwa będące członkami grupy AKP.

Stali obserwatorzy mogą zabierać głos przed Zgromadzeniem.

2. **Na zaproszenie współprzewodniczących i za zgodą Prezydium inne organizacje lub organy mogą uczestniczyć w** sesjach Zgromadzenia, posiedzeniach komisji stałych i w posiedzeniach parlamentarnych Zgromadzenia na szczeblu regionalnym w **charakterze obserwatorów.**

Mogą **one**, na podstawie analizy konkretnego przypadku, zabierać głos podczas sesji lub posiedzenia komisji po otrzymaniu zgody odpowiednio Zgromadzenia lub prezydium właściwej komisji.

3. **Obserwatorom – bez względu na to, czy są to obserwatorzy stali, czy nie – nie przysługuje prawo do głosowania.**

4. Udział w **charakterze konsultacyjnym innych gości, takich jak przedstawiciele** społeczeństwa obywatelskiego, w sesjach Zgromadzenia, posiedzeniach komisji stałych i w posiedzeniach parlamentarnych Zgromadzenia na szczeblu regionalnym jest zatwierdzany przez Prezydium na podstawie analizy konkretnego przypadku.

Artykuł 5

Sesje Zgromadzenia

1. Zgromadzenie zbiera się na trzydniowych sesjach zwoływanych przez współprzewodniczących, dwa razy do roku, na zmianę w jednym z państw AKP i jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej, o ile to możliwe – w państwie sprawującym prezydencję rotacyjną Rady Unii Europejskiej.
2. Określenie miejsca sesji należy rotacyjnie do grupy państw AKP lub państw członkowskich Unii Europejskiej.
3. Na wniosek Prezydium lub Rady Ministrów AKP-UE współprzewodniczący mogą zwołać nadzwyczajną sesję Zgromadzenia.

Artykuł 6

Posiedzenia Zgromadzenia na szczeblu regionalnym

1. Zgodnie z art. 17 ust. 3 umowy o partnerstwie Zgromadzenie może odbywać posiedzenia na szczeblu regionalnym. O posiedzeniach tych decyduje Prezydium na podstawie wniosku Prezydium lub zainteresowanych regionów.
2. Dla potrzeb niniejszego regulaminu termin „region” odnosi się do jednostek określonych przez parlamenty narodowe państw AKP. Każda określona w ten sposób jednostka podlega ostatecznemu zatwierdzeniu przez Zgromadzenie.
3. W posiedzeniach na szczeblu regionalnym uczestniczy po jednym parlamentarzystę z każdego państwa AKP z danego regionu oraz taka sama liczba posłów do Parlamentu Europejskiego.
4. Zgromadzenie odbywa co roku nie więcej niż trzy posiedzenia na szczeblu regionalnym, z których każde trwa nie dłużej niż trzy dni. Jeśli przeprowadzone zostaną więcej niż dwa posiedzenia, jedno z nich zwoływane jest w ramach sesji odbywającej się w państwie AKP. Wnioski z tych posiedzeń przedstawiane są w formie komunikatu. Niniejszy regulamin stosuje się odpowiednio do posiedzeń na szczeblu regionalnym.

5. W trakcie posiedzeń na szczeblu regionalnym poruszane będą kwestie dotyczące spraw aktualnych i znaczących dla regionu, a zwłaszcza regionalnych i krajowych dokumentów strategicznych. Sprawozdanie uzupełniające dotyczące każdego posiedzenia na szczeblu regionalnym przedstawiane jest na kolejnej sesji Zgromadzenia.

5a. Przed każdym posiedzeniem na szczeblu regionalnym sporządzane jest sprawozdanie dotyczące każdego regionu AKP, omawiane w kontekście tego posiedzenia na szczeblu regionalnym.

Artykuł 7

Porządek dzienny

1. Prezydium sporządza projekt porządku dziennego sesji. Współprzewodniczący poddają ten projekt Zgromadzeniu do przyjęcia. Jego przedmiot odnosi się do współpracy w zakresie rozwoju między Unią Europejską a państwami AKP w ramach umowy o partnerstwie.

Projekt porządku dziennego każdej sesji zawiera następujące rodzaje tematów:

- i) sprawozdania przedstawiane przez komisje stałe. Ich liczba ogranicza się do trzech na sesję. Długość projektów rezolucji zawartych w sprawozdaniach jest określona z załączniku II do niniejszego regulaminu;
- ii) zagadnienia pilne, zgłoszone przez jedną z komisji stałych lub przedstawiane przez Prezydium. Zagadnienia pilne są wpisywane wyjątkowo, a ich liczba nie może przekroczyć dwóch na sesję. Pozostałe tematy przekazywane są przedmiotowo właściwej komisji stałej;
- iii) temat przewodni debaty na wysokim szczeblu.

2. Przedstawiciel państw AKP, grupa polityczna lub dziesięciu członków może złożyć propozycję rezolucji w sprawie pilnych zagadnień. Propozycje rezolucji powinny ograniczać się do zagadnień pilnych wpisanych do projektu porządku dziennego sesji i nie przekraczać długości określonej w załączniku II do niniejszego regulaminu. Propozycje rezolucji powinny zostać złożone nie później niż na cztery tygodnie przed otwarciem sesji, w trakcie której zostaną poddane pod debatę i głosowanie.

3. W sprawach pilnych współprzewodniczący mogą zaktualizować projekt porządku dziennego między posiedzeniami Prezydium w drodze procedury pisemnej lub milczącej zgody.

4. Propozycje rezolucji w sprawie zagadnień pilnych są przekazywane do Prezydium, które upewnia się, czy wszystkie spośród nich spełniają warunki, o których mowa w ust. 2, czy zostały wpisane do porządku dziennego i czy są dostępne w języku angielskim i francuskim. Propozycje Prezydium są przedkładane Zgromadzeniu do zatwierdzenia.

5. Prezydium przekazuje do wiadomości właściwej komisji propozycje rezolucji w sprawie tematów pilnych.

Artykuł 8

Kworum

1. Kworum Zgromadzenia zostaje osiągnięte, jeżeli obecna jest jedna trzecia przedstawicieli zarówno państw AKP, jak i Parlamentu Europejskiego.

2. Niezależnie od liczby głosujących wszystkie głosowania są ważne, chyba że przed rozpoczęciem głosowania przewodniczący stwierdzi, na uprzedni wniosek co najmniej dziesięciu członków, że kworum nie zostało osiągnięte. Jeżeli kworum nie zostało osiągnięte, głosowanie zostaje przeniesione do porządku dziennego następnego posiedzenia.

*Artykuł 9***Przewodnictwo posiedzeń**

1. Współprzewodniczący decydują za obopólną zgodą, który spośród nich będzie przewodniczył poszczególnym posiedzeniom Zgromadzenia.
2. Przewodniczący posiedzenia otwiera, zawiesza oraz zamyka posiedzenia Zgromadzenia, dba o przestrzeganie Regulaminu, utrzymuje porządek, udziela głosu, ogłasza zamknięcie debaty, poddaje sprawy pod głosowanie i ogłasza jego wyniki.
3. Podczas debaty przewodniczący posiedzenia może zabierać głos jedynie w celu jej podsumowania lub zdyscyplinowania mówcy; jeżeli chce wziąć w niej udział, opuszcza fotel przewodniczącego.
4. W przewodniczeniu Zgromadzeniu obaj współprzewodniczący mogą być zastępowani przez jednego z wiceprzewodniczących.

*Artykuł 10***Porządek miejsc**

Członkowie zasiadają w porządku alfabetycznym, określonym, w przypadku przedstawicieli Parlamentu Europejskiego, przez ich nazwiska, a w przypadku przedstawicieli AKP, przez nazwę państwa pochodzenia, przy czym pierwsza litera porządku alfabetycznego jest zmieniana na kolejną podczas każdej sesji.

*Artykuł 11***Języki urzędowe**

1. Urzędowymi językami Zgromadzenia są języki: angielski, bułgarski, czeski, duński, estoński, fiński, francuski, grecki, hiszpański, litewski, łotewski, maltański, niderlandzki, niemiecki, polski, portugalski, rumuński, słowacki, słoweński, szwedzki, węgierski oraz włoski.

Na wszystkich posiedzeniach odbywających się w zwykłych miejscach pracy Parlamentu Europejskiego zapewnia się tłumaczenie ustne na wszystkie języki robocze posłów do Parlamentu Europejskiego obecnych na posiedzeniu. Na wszystkich posiedzeniach odbywających się poza zwykłymi miejscami pracy Parlamentu Europejskiego zapewnia się tłumaczenie ustne zgodnie z właściwymi wewnętrznymi przepisami Parlamentu Europejskiego, zawartymi w Regulaminie posiedzeń Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE i jego organów określonym decyzją Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2003 r. (!). Tłumaczenia pisemne podczas każdego posiedzenia wykonywane są na język angielski i francuski.

2. Przyjmowane przez Zgromadzenie akty publikowane są w językach urzędowych. Dokumenty przygotowawcze oraz robocze publikowane są co najmniej w wersji angielskiej i francuskiej.

*Artykuł 12***Jawność obrad**

Sesje Zgromadzenia są jawne, chyba że Zgromadzenie zadecyduje inaczej.

*Artykuł 13***Protokół**

1. Protokół każdego posiedzenia zawiera decyzje Zgromadzenia oraz nazwiska mówców i jest rozpowszechniany podczas kolejnego posiedzenia.

(!) Patrz załącznik IIB.

2. Protokoły są publikowane przez Parlament Europejski w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej oraz przez państwa AKP w formie uznanej przez nie za właściwą. Protokół ostatniego posiedzenia sesji przekazywany jest do zatwierdzenia na początku kolejnej sesji, a wszystkie poprawki publikowane są przez Parlament Europejski w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej oraz przez państwa AKP w formie uznanej przez nie za właściwą.

Artykuł 14

Oświadczenia współprzewodniczących i komunikaty dla prasy

1. Współprzewodniczący mogą wydawać wspólne pilne oświadczenia w każdej sprawie dotyczącej kwestii partnerstwa AKP-UE, jeśli to możliwe – po konsultacji z członkami Prezydium w drodze procedury pisemnej lub milczącej zgody. Oświadczenia powinny opierać się na przyjętych rezolucjach i deklaracjach. Po ich wydaniu współprzewodniczący informują o tym najpierw Prezydium, w celu ich przedyskutowania, a następnie wszystkich członków Zgromadzenia tak szybko, jak to możliwe.

2. Komunikaty dla prasy sporządzane są w języku angielskim i francuskim. Nie mają one statusu oficjalnych dokumentów.

Artykuł 15

Prawo zabierania głosu

1. Członek Zgromadzenia może zabrać głos jedynie wtedy, gdy upoważni go do tego przewodniczący posiedzenia. Przedstawiciele państw wymienionych w rezolucjach lub podczas debat mają prawo do udzielania odpowiedzi w przyznanym im okresie czasu.

2. Czas wypowiedzi podczas debat Zgromadzenia jest dzielony równo pomiędzy przedstawicieli Parlamentu Europejskiego i państw AKP. Na wniosek przewodniczącego posiedzenia Zgromadzenie może ograniczyć czas wypowiedzi. Członkowie mogą przedstawiać pisemne uwagi, uzupełniające ich oświadczenia i nie dłuższe niż 2 000 znaków. Pisemne uwagi są archiwizowane w języku źródłowym.

3. W przypadku przedstawicieli Parlamentu Europejskiego czas wypowiedzi przyznawany jest według metody d'Hondta.

4. Członkowie Rady Ministrów AKP-UE lub wyznaczeni przez nich zastępcy, a także przedstawiciele organów i instytucji określonych w art. 3 ust. 2, zostają wysłuchani na zgłoszony przez siebie wniosek.

5. Poza przypadkiem określonym w ust. 6, mówcy może przerwać jedynie przewodniczący posiedzenia i wyłącznie w przypadku przekroczenia przez niego czasu wystąpienia.

6. Jeżeli mówca odchodzi od tematu, przewodniczący posiedzenia przywołuje go do porządku. W przypadku gdy mówca się nie podporządkowuje, przewodniczący posiedzenia może odebrać mu prawo zabierania głosu na okres uznany przez siebie za właściwy.

Artykuł 16

Prawo do głosowania i sposoby głosowania

1. Każdemu członkowi posiadającemu prawo do głosowania przysługuje jeden głos, który nie może być przekazywany.

2. Zgromadzenie głosuje zwyczajowo przez podniesienie ręki. Jeżeli rezultat głosowania przez podniesienie ręki budzi wątpliwości, przeprowadzane jest nowe głosowanie przy pomocy kolorowych kart bądź systemu elektronicznego.

3. Głosowanie tajne przeprowadza się, jeżeli do godziny 10 rano w dniu głosowania co najmniej dziesięciu posłów złoży stosowny wniosek na piśmie.

4. Do przyjęcia decyzji konieczna jest większość oddanych głosów. Na przedstawiony do godziny 10 rano w dniu głosowania, przez co najmniej pięciu członków, wniosek o głosowanie odrębne, przeprowadza się głosowanie, w trakcie którego parlamentarzyści z państw AKP i posłowie do Parlamentu Europejskiego głosują osobno i na zmianę. W tym przypadku decyzja jest uznawana za przyjętą jedynie wówczas, gdy uzyska większość głosów oddanych zarówno przez parlamentarzystów z państw AKP, jak i posłów do Parlamentu Europejskiego, którzy wzięli udział w głosowaniu.
5. W przypadku równej liczby głosów propozycja nie zostaje przyjęta. Może ona zostać przedłożona na następnej sesji Zgromadzenia.
6. Jeżeli do godziny 10 rano w dniu głosowania co najmniej pięciu posłów zgłosi stosowny wniosek, Zgromadzenie przystępuje do głosowania nad odrębnymi częściami tekstu ustępów lub poprawek.
7. Wszelkie wnioski złożone zgodnie z ust.3, 4 i 6 mogą zostać wycofane przez ich autorów w każdej chwili przed rozpoczęciem głosowania.

Artykuł 17

Wyjaśnienie stanowiska zajętego w głosowaniu

Każdy członek może wygłosić ustne wyjaśnienie stanowiska zajętego w głosowaniu końcowym nieprzekraczające półtorej minuty lub też złożyć wyjaśnienie pisemne o maksymalnej długości 200 słów. Wyjaśnienia pisemne są archiwizowane w języku źródłowym.

Artykuł 18

Rezolucje Zgromadzenia

1. Zgromadzenie głosuje nad propozycjami rezolucji zawartymi w sprawozdaniach przedstawionych przez komisje stałe, zgodnie z art.7.
2. Zgromadzenie głosuje również nad propozycjami rezolucji w sprawie zagadnień pilnych, zgodnie z art.7.
3. Przewodniczący posiedzenia zwraca się do autorów propozycji rezolucji dotyczących podobnych spraw pilnych o przygotowanie propozycji kompromisowej. Po zakończeniu debaty każda kompromisowa propozycja rezolucji oraz odnoszące się do niej poprawki poddawane są Zgromadzeniu pod głosowanie. Gdy dana kompromisowa propozycja rezolucji zostaje przyjęta, wszelkie inne propozycje przedłożone na ten sam temat upadają.
4. Rezolucje przyjęte przez Zgromadzenie przekazywane są do Komisji Europejskiej, Rady Ministrów AKP-UE i wszelkim innym zainteresowanym stronom. Komisja Europejska i Rada Ministrów AKP-UE sporządzają na następną sesję Zgromadzenia sprawozdanie w sprawie dalszych czynności przewidzianych dla przyjętych rezolucji.

Artykuł 19

Poprawki

1. Poprawki mogą być składane przez przedstawicieli państw AKP posiadających prawo do głosowania, grupy polityczne lub dziesięciu członków. Poprawki te muszą mieć związek z tekstem, który mają na celu zmienić, i zostać złożone w formie pisemnej. Na podstawie powyższych kryteriów przewodniczący decyduje o ich dopuszczalności.
2. Termin składania poprawek jest ogłaszany na początku sesji.
3. Podczas głosowania poprawki mają pierwszeństwo przed tekstem, do którego się odnoszą.

4. W przypadku gdy co najmniej dwie poprawki odnoszą się do tego samego przedmiotu, w pierwszej kolejności głosowana jest ta, której treść jest najbardziej oddalona od tekstu poddanego pod debatę. Uwzględniane są jedynie te poprawki ustne, które mają na celu poprawienie błędów rzeczowych lub językowych. Wszelkie inne poprawki ustne pozostają do wiadomości Zgromadzenia. Poprawka ustna nie jest uwzględniana, gdy sprzeciwi się jej – poprzez wstanie z miejsc – dziesięciu członków.

Artykuł 20

Zapytania wymagające odpowiedzi na piśmie

1. Każdy członek Zgromadzenia może złożyć do Rady Ministrów AKP-UE lub do Komisji Europejskiej zapytanie wymagające odpowiedzi na piśmie.
2. Zapytania są przekazywane na piśmie do Prezydium, które, o ile uzna je za dopuszczalne, przekazuje je bądź do Rady Ministrów AKP-UE, bądź do Komisji Europejskiej. Rada Ministrów AKP-UE lub Komisja Europejska są proszone o udzielenie odpowiedzi w terminie dwóch miesięcy od przekazania zapytania.
3. Zapytania, na które została udzielona odpowiedź, są publikowane, wraz z odpowiedzią, przez Parlament Europejski w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz przez państwa AKP w formie uznanej przez każde z nich za właściwą.
4. Zapytania, na które nie udzielono odpowiedzi w przewidzianym terminie, są publikowane na tych samych warunkach, ze wskazaniem, iż nie udzielono na nie dotychczas odpowiedzi.

Artykuł 21

Tura pytań

1. Podczas każdej sesji odbywa się tura pytań z **udziałem** Rady Ministrów AKP-UE i do Komisji Europejskiej w czasie wyznaczonym przez Prezydium w taki sposób, by zapewnić obecność najwyższych rangą przedstawicieli tych instytucji.
2. Każdy członek Zgromadzenia może złożyć **jedno zapytanie** do Rady Ministrów AKP-UE lub do Komisji Europejskiej. W przypadku zapytań, pod którymi podpisała się większa liczba członków, do zadania zapytania wzywany jest tylko jeden spośród nich.
3. Zapytania są przekazywane na piśmie do Prezydium w określonym przez nie terminie.
4. W pilnym przypadku i w porozumieniu z instytucją, do której skierowane jest zapytanie, wiceprzewodniczący lub Prezydium mogą zdecydować o wpisaniu zapytania do porządku dziennego nawet wówczas, gdy upłynął termin wyznaczony przez Prezydium.
5. Wiceprzewodniczący Zgromadzenia **podejmują decyzję w sprawie dopuszczalności** zapytań. Kwestia ta jest regulowana zakresem i brzmieniem umowy o partnerstwie. Zapytania odnoszące się do zagadnień już wpisanych do porządku dziennego w celu przeprowadzenia nad nimi dyskusji z **zainteresowaną instytucją** uznawane są za niedopuszczalne. Zapytania uznane za dopuszczalne przekazywane są do Rady Ministrów AKP-UE lub do Komisji Europejskiej. Wiceprzewodniczący określają porządek, w jakim będą rozpatrywane zapytania. Autor zapytania zostaje niezwłocznie powiadomiony o ich decyzji.
6. Zapytania nie mogą zawierać więcej niż 100 słów i powinny mieć formę pytań, a nie oświadczeń.
7. Podczas sesji Zgromadzenie przeznacza **określony czas** na rozpatrzenie zapytań **do Rady Ministrów AKP-UE i Komisji Europejskiej**. Na zapytania, na które z powodu braku czasu nie udzielono odpowiedzi, udzielana jest odpowiedź na piśmie, chyba że autor wycofa swoje zapytanie.

8. Odpowiedzi na zapytania udziela się wyłącznie wówczas, jeżeli autor zapytania jest obecny lub jeżeli podał on na piśmie do wiadomości wiceprzewodniczących, przed rozpoczęciem tury pytań, nazwisko swojego zastępcy.

9. W przypadku gdy zarówno autor zapytania, jak i jego zastępca, są nieobecni, na zapytanie udziela się odpowiedzi na piśmie.

10. Rada Ministrów AKP-UE lub Komisja Europejska **udzielają odpowiedzi z wyprzedzeniem w formie pisemnej. Jedno** krótkie zapytanie uzupełniające **może być zadane przez autora początkowego zapytania, jeżeli jest obecny, lub przez jego zastępcę, pod warunkiem że przed rozpoczęciem tury pytań autor początkowego zapytania podał na piśmie do wiadomości współprzewodniczących nazwisko swojego zastępcy.** Przewodniczący posiedzenia może odrzucić wszelkie zapytania wprowadzające elementy nieodnoszące się do zapytania początkowego. **Jeżeli czas na to pozwala, inne zapytania do Rady Ministrów AKP-UE lub Komisji Europejskiej można skierować na zasadzie pytań z sali.**

11. O ile wnosi o to co najmniej dziesięciu członków Zgromadzenia, po udzieleniu odpowiedzi przez Radę Ministrów AKP-UE lub Komisję Europejską może nastąpić debata. Długość debaty określa przewodniczący.

Artykuł 22

Sprawozdanie Rady Ministrów AKP-UE z wdrażania umowy o partnerstwie

Sprawozdanie Rady Ministrów AKP-UE z **wdrażania umowy o partnerstwie**, które dotyczy między innymi działań podjętych w wyniku rezolucji i **zaleceń przyjętych przez Zgromadzenie**, jest drukowane w językach urzędowych i doręczane **na czas dorocznej debaty na forum Zgromadzenia**.

Artykuł 23

Nadzór nad wdrażaniem umowy o partnerstwie

Bez uszczerbku dla sprawozdań regionalnych, o których mowa w art. 6, na wniosek Prezydium Zgromadzenia może powołać współsprawozdawcę AKP oraz współsprawozdawcę UE w celu sporządzenia sprawozdania na temat konkretnego regionu bądź też na każdy inny temat związany z wdrażaniem umowy o partnerstwie.

Artykuł 24

Wnioski Rady Ministrów AKP-UE o wydanie opinii

1. W przypadku gdy Zgromadzenie zostaje wezwane do wydania opinii w sprawie decyzji, projektu decyzji, rezolucji, zalecenia lub opinii Rady Ministrów AKP-UE, odpowiedni wniosek jest przekazywany do Prezydium, które przedstawia sprawę, wraz z zaleceniem, Zgromadzeniu.

2. W przypadku uznanym przez Radę Ministrów AKP-UE za pilny Prezydium może podjąć ostateczną decyzję.

Artykuł 25

Komisje stałe

1. Zgromadzenie ustanawia trzy komisje stałe ⁽¹⁾ odpowiedzialne za wdrażanie umowy o partnerstwie w następujących dziedzinach:

- promowanie procesów demokratycznych poprzez dialog i porozumienie,
- kwestie gospodarcze, finansowe i handlowe oraz wdrażanie Europejskiego Funduszu Rozwoju,
- kwestie społeczne i środowiskowe.

⁽¹⁾ Bardziej szczegółowe zasady - patrz załącznik I.

2. Na wzór działalności ogólnej Zgromadzenia jego komisje stałe składają się z członków Zgromadzenia, zgodnie z art. 1, i działają na zasadzie udziału ściśle zrównoważonego.
3. Na wniosek Prezydium Zgromadzenie przyjmuje regulamin komisji stałych.

Artykuł 26

Tymczasowe komisje nadzoru

1. Prezydium może, na wniosek Zgromadzenia, ustanowić określoną liczbę tymczasowych komisji nadzoru, których prace związane są z konkretnym zakresem tematyki dotyczącej umowy o partnerstwie lub kwestii objętych umową. W tym samym czasie działalność mogą prowadzić co najwyżej dwie komisje tego rodzaju. Komisjom nadzoru przysługuje maksymalnie rok czasu na zakończenie prac.
2. Prezydium określa zakres obowiązków, skład i mandat tych komisji.

Artykuł 27

Warsztaty

1. W celu wzmocnienia porozumienia pomiędzy narodami Unii Europejskiej i państwami AKP oraz zwiększenia wrażliwości opinii publicznej na kwestie rozwoju Zgromadzenie organizuje regularnie warsztaty zarówno w Unii Europejskiej, jak i państwach AKP.
2. Warsztaty są organizowane przez Prezydium i umożliwiają w szczególności zaproszenie osób mogących poinformować Zgromadzenie o wzbudzających troskę elementach rzeczywistości politycznej, gospodarczej, społecznej i kulturalnej.

2a. W dniu poprzedzającym otwarcie każdej sesji Zgromadzenia odbywają się maksymalnie trzy warsztaty. Każdy sprawozdawca przedstawia podczas sesji krótkie sprawozdanie ustne, po którym może być przeprowadzona debata.

Artykuł 28

Misje i delegacje

1. Prezydium może zdecydować o ustanowieniu misji informacyjnych i badawczych do państw AKP, państw UE lub organizacji międzynarodowych, z zastrzeżeniem ograniczeń budżetowych. Prezydium lub Zgromadzenie może także zdecydować o ustanowieniu wspólnej delegacji w celu obserwowania wyborów prezydenckich lub parlamentarnych, na zaproszenie zainteresowanych państw, pod warunkiem zapewnienia bezpieczeństwa oraz, w przypadku posłów do Parlamentu Europejskiego, pod warunkiem że decyzja ta będzie zgodna z wewnętrznymi przepisami Parlamentu Europejskiego. W ramach ścisłej współpracy przewidzianej w art. 29 Prezydium może także ustanowić delegacje na posiedzenia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i partnerów społecznych, nawet jeżeli odbywają się one poza Brukselą.

Sprawozdanie przedstawiane jest Prezydium oraz na kolejnej sesji Zgromadzenia. W związku z zaleceniami wysuniętymi w sprawozdaniu na kolejnym posiedzeniu Prezydium podejmowane są dalsze konkretne czynności.

2. Współprzewodniczący lub ich wiceprzewodniczący mogą uczestniczyć w posiedzeniach wysokiego szczebla lub posiedzeniach międzynarodowych organów parlamentarnych w oficjalnym charakterze na zaproszenie, indywidualnie lub wspólnie, w imieniu Zgromadzenia. Misje te muszą reprezentować Zgromadzenie jako całość, a podejmowane działania muszą odzwierciedlać wspólne interesy AKP-UE.

Artykuł 29

Zasięgnięcie opinii społeczeństwa obywatelskiego

Zgromadzenie podejmuje działania zmierzające do tego, by państwa AKP i UE utrzymywały regularne stosunki z przedstawicielami partnerów gospodarczych i społecznych AKP-UE i innymi przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego oraz zasięgały ich opinii, w celu poznania ich poglądów na temat realizacji

celów umowy o partnerstwie. Przedstawiciele społeczeństwa obywatelskiego mają możliwość uczestnictwa w posiedzeniach na szczeblu regionalnym, w posiedzeniach komisji stałych oraz w warsztatach. Prezydium każdorazowo rozpatruje warunki, na jakich są oni zapraszani.

Artykuł 30

Honorowy przewodniczący

Na wniosek Prezydium i w wyjątkowych przypadkach Zgromadzenie może przyznać jednemu ze swoich poprzednich współprzewodniczących tytuł Honorowego Przewodniczącego. Wyróżnienie to jest wyrazem wdzięczności Zgromadzenia za znaczące zasługi wyświadczone przez daną osobę na rzecz Zgromadzenia podczas wykonywania przez nią mandatu.

Artykuł 31

Sekretariat

Sekretarz generalny Parlamentu Europejskiego i sekretarz generalny sekretariatu AKP podejmują wszelkie niezbędne kroki mające na celu pomoc Zgromadzeniu i zapewnienie właściwego przebiegu jego prac. Z tego tytułu odpowiadają oni przed Prezydium.

Artykuł 32

Regulamin finansowy

Na podstawie propozycji Prezydium Zgromadzenie przyjmuje własny regulamin finansowy.

Artykuł 33

Wykładnia regulaminu

Przewodniczący lub, na jego wniosek, Prezydium rozstrzygają kwestie dotyczące wykładni niniejszego regulaminu.

Artykuł 34

Wystąpienia w sprawie stosowania regulaminu

1. Każdy członek może wystąpić w sprawie przestrzegania regulaminu lub złożyć wniosek proceduralny; otrzymuje on wówczas pierwszeństwo przy zabieraniu głosu. Członkowi przysługują maksymalnie dwie minuty czasu wystąpienia w celu przedstawienia powodów swego wystąpienia w sprawie przestrzegania regulaminu lub wniosku proceduralnego.
2. Jeżeli jeden z członków wnioskuje o zabranie głosu w celu sprzeciwienia się przedstawionym stwierdzeniom, przewodniczący posiedzenia udziela mu głosu na okres maksymalnie dwóch minut.
3. W tej kwestii nie udziela się głosu innym mówcom.
4. Przewodniczący posiedzenia ogłasza swoją decyzję dotyczącą wystąpienia w sprawie przestrzegania regulaminu; uprzednio może on wysłuchać opinii Prezydium.

Artykuł 35

Zmiany regulaminu

1. O wszelkich zmianach niniejszego regulaminu decyduje Zgromadzenie na podstawie propozycji Prezydium, po skonsultowaniu się z komisją ds. politycznych.
 2. Zaproponowane zmiany są przyjmowane, tylko jeżeli otrzymają większość głosów każdej z dwóch grup przedstawicielskich w Zgromadzeniu.
 3. O ile w trakcie głosowania nie postanowiono inaczej, zmiany do niniejszego regulaminu wchodzi w życie pierwszego dnia sesji następującej po ich przyjęciu.
-

ZAŁĄCZNIK I

Uprawnienia, zakres odpowiedzialności, skład oraz procedury komisji stałych*Artykuł 1*

Istnieją trzy stałe komisje parlamentarne, posiadające następujące kompetencje i zakres odpowiedzialności:

I. KOMISJA DS. POLITYCZNYCH

Komisja ma uprawnienia w następujących dziedzinach:

1. dialog polityczny (art. 8 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE), rozwój i kwestie instytucjonalne;
2. poszanowanie i promowanie praw człowieka, demokracji i dobrego zarządzania sprawami publicznymi (art. 9 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
3. polityki budowania pokoju, zapobiegania konfliktom oraz ich rozwiązywanie (art. 11 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
4. kwestie migracji (art. 13 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
5. stosunki Zgromadzenia z właściwymi organizacjami międzynarodowymi.

Komisja będzie koordynowała misje informacyjne i badawcze, w tym misje obserwatorów wyborów, zgodnie z art. 28 regulaminu Zgromadzenia.

II. KOMISJA ROZWOJU GOSPODARCZEGO, FINANSÓW I HANDLU

Komisja ma uprawnienia w następujących dziedzinach:

1. rozwój gospodarczy i współpraca handlowa oraz wzmocnienie możliwości rozwoju i partnerstwa;
2. reformy makroekonomiczne i strukturalne, rozwój sektora gospodarczego i turystyka (art. 22-24 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
3. nowe umowy gospodarcze AKP-UE, dostęp do rynku i stopniowa integracja państw AKP ze światową gospodarką (art. 34-37 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
4. normy handlu i pracy (art. 50 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
5. rozwój wsi, rybołówstwo i bezpieczeństwo żywnościowe (art. 53 i 54 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
6. wszelkie kwestie dotyczące współpracy przy finansowaniu i rozwoju, w tym kontynuacja wdrażania Europejskiego Funduszu Rozwoju.

III. KOMISJA DS. SPOŁECZNYCH I ŚRODOWISKA

Komisja ma uprawnienia w następujących dziedzinach:

1. rozwój społeczny i rozwój jednostki;
2. infrastruktura i służby społeczne, w tym kwestie zdrowia i edukacji (art. 25 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
3. kwestie dotyczące młodzieży i kultury (art. 26 i 27 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
4. kwestie dotyczące płci (art. 31 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE);
5. środowisko i zasoby naturalne (art. 32 umowy o partnerstwie pomiędzy AKP-UE).

Artykuł 2

1. Każdy członek Zgromadzenia ma prawo do członkostwa w jednej z komisji stałych.
2. W skład komisji wchodzi 52 członków, w równej liczbie z ramienia Parlamentu Europejskiego, z jednej strony, oraz parlamentarzystów z państw AKP, z drugiej strony. Gdy wzrasta liczba państw AKP, proporcjonalnie wzrasta liczba członków komisji stałych.
3. Na zaproszenie prezydium komisji członkowie mogą także uczestniczyć w posiedzeniach komisji, do których nie należą, jako doradcy, bądź gdy przedmiot debaty dotyczy ich państwa lub regionu.
4. Udział przedstawicieli, którzy nie są członkami parlamentu, jest dopuszczalny jedynie w przypadku, gdy przedmiot debaty dotyczy ich państwa; w żadnym wypadku nie przysługuje im prawo do głosowania.
5. O ile dana komisja nie postanowi inaczej, wszystkie posiedzenia są jawne.

Artykuł 3

1. Skład komisji odzwierciedla, w miarę możliwości, skład Zgromadzenia.
2. Komisje wybierają prezydium komisji spośród swoich członków na okres jednego roku.
3. W skład prezydium komisji wchodzi dwóch współprzewodniczących (jeden przedstawiciel Parlamentu Europejskiego oraz jeden przedstawiciel państw AKP) i czterech współwiceprzewodniczących (dwóch przedstawicieli państw AKP i dwóch przedstawicieli Parlamentu Europejskiego).
4. Komisjom przewodniczą wspólnie jeden poseł do Parlamentu Europejskiego i jeden poseł reprezentujący państwa AKP.
5. Komisje mogą powoływać sprawozdawców w celu rozpatrzenia szczegółowych kwestii leżących w zakresie ich uprawnień i przygotowania sprawozdań do przedłożenia Zgromadzeniu, po upoważnieniu przez Prezydium, zgodnie z art. 2 regulaminu.

Do zawartych w sprawozdaniach propozycji rezolucji mogą być dołączone uzasadnienia nieprzekraczające czterech stron.

6. Komisje stałe mogą rozpatrywać inne punkty porządku dziennego bez sprawozdania oraz uprzedzać Prezydium na piśmie, że dane punkty zostały rozpatrzone.
7. Komisje przyczyniają się także do dialogu z partnerami niepaństwowymi, zgodnie z art. 17 ust. 3 umowy o partnerstwie, w szczególności poprzez ich wysłuchanie.
8. Komisje informują Zgromadzenie o swojej działalności.

Artykuł 4

1. Komisje zbierają się na wezwanie swoich współprzewodniczących na maksymalnie czterech sesjach w roku, z których dwie odbywają się w czasie sesji Zgromadzenia.
2. Każdy członek może złożyć poprawkę do rozpatrzenia w komisji. W kwestii procedury, art. 3 (obecność innych instytucji), art. 4 (obserwatorzy), art. 8 (kworum), art. 9 (przewodnictwo posiedzeń), art. 16 (prawo do głosowania i sposoby głosowania) oraz art. 29 (zasięganie opinii społeczeństwa obywatelskiego) regulaminu Zgromadzenia stosują się odpowiednio do posiedzeń komisji.

ZAŁĄCZNIK II

Długość tekstów

Do tekstów przedłożonych do tłumaczenia pisemnego i powielenia stosuje się następujące ograniczenia długości:

- wyjaśnienia, robocze dokumenty przygotowawcze i sprawozdania misji informacyjnych i badawczych: 6 stron
- propozycje rezolucji zawarte w sprawozdaniach i zagadnieniach pilnych: 4 strony, włączając motywy, ale wyłączając umocowania.

Za stronę przyjmuje się tekst złożony z 1 500 znaków (nie wliczając spacji).

Niniejszy załącznik może zostać zmieniony na mocy zwykłej decyzji Prezydium.

ZAŁĄCZNIK IIA

Posiedzenia ugrupowań politycznych

Grupy polityczne Parlamentu Europejskiego, a także posłowie do Parlamentu Europejskiego i do parlamentów państw AKP, zgodnie z ich przynależnością polityczną, mogą odbywać posiedzenia w ramach sesji Zgromadzenia, jednak nie w tym samym czasie, co sesja. Na potrzeby takich posiedzeń zapewnia się tłumaczenie ustne.

ZAŁĄCZNIK IIB

Przepisy Parlamentu Europejskiego w zakresie tłumaczenia ustnego i pisemnego (art. 11 niniejszego regulaminu)

Tłumaczenia ustne i pisemne ⁽¹⁾

- a) W przypadku posiedzeń organizowanych w trzech stałych miejscach pracy Parlamentu:
- i) tłumaczenie ustne jest zapewnione we wszystkich językach roboczych europejskich członków WZP rzeczywiście obecnych na posiedzeniu;
 - ii) rzeczywista obecność w rozumieniu niniejszego akapitu oznacza uczestnictwo danych członków we wszystkich posiedzeniach danej sesji oraz w posiedzeniach Prezydium i stałych komisji;
 - iii) tłumaczenie pisemne w trakcie tychże posiedzeń zapewnione jest w językach angielskim i francuskim.
- b) W przypadku posiedzeń organizowanych poza trzema stałymi miejscami pracy Parlamentu:
- i) Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE zapewnia zasadniczo tłumaczenie ustne w języku angielskim, francuskim, niemieckim, hiszpańskim, włoskim i portugalskim; w wyjątkowych okolicznościach na potrzeby danych posiedzeń mogą zostać wzięte pod uwagę również inne języki (np. język prezydencji Rady).
- W przypadku gdy na dwa tygodnie przed wyznaczonym posiedzeniem zostanie stwierdzone, że będzie na nim obecnych mniej niż trzech członków posługujących się jednym z tych języków, tłumaczenie ustne z danego języka lub języków nie będzie zapewnione.
- Obecność potwierdza się w następujący sposób:
- w przypadku posiedzeń odbywających się poza terytorium Unii Europejskiej: poprzez dokonanie rezerwacji biletu lotniczego w upoważnionym przez Parlament Europejski biurze podróży, lub
 - w przypadku posiedzeń odbywających się na terytorium Unii Europejskiej: na podstawie list przekazanych przez grupy polityczne wspólnemu sekretariatowi europejskiemu wraz z rezerwacją biletu lub pokoju hotelowego,
- ii) po rozpoczęciu posiedzenia tłumaczenie ustne na przewidziane języki będzie miało miejsce nawet w przypadku obecności na danym posiedzeniu mniej niż trzech członków posługujących się jednym z tych języków,
 - iii) jeżeli po zastosowaniu przepisów lit. i) język kraju przyjmującego nie stanowi części profilu językowego tłumacza ustnych danej sesji WZP, tłumaczenie ustne czynne i bierne na ten język może zostać zapewnione dodatkowo, jeżeli jest on językiem wspólnotowym,
 - iv) tłumaczenie pisemne w trakcie tychże posiedzeń zapewnione jest w językach angielskim i francuskim

⁽¹⁾ Zobacz również Kodeks postępowania w kwestii wielojęzyczności, szczególnie art. 2 ust. 2 oraz art. 8 ust. 2.